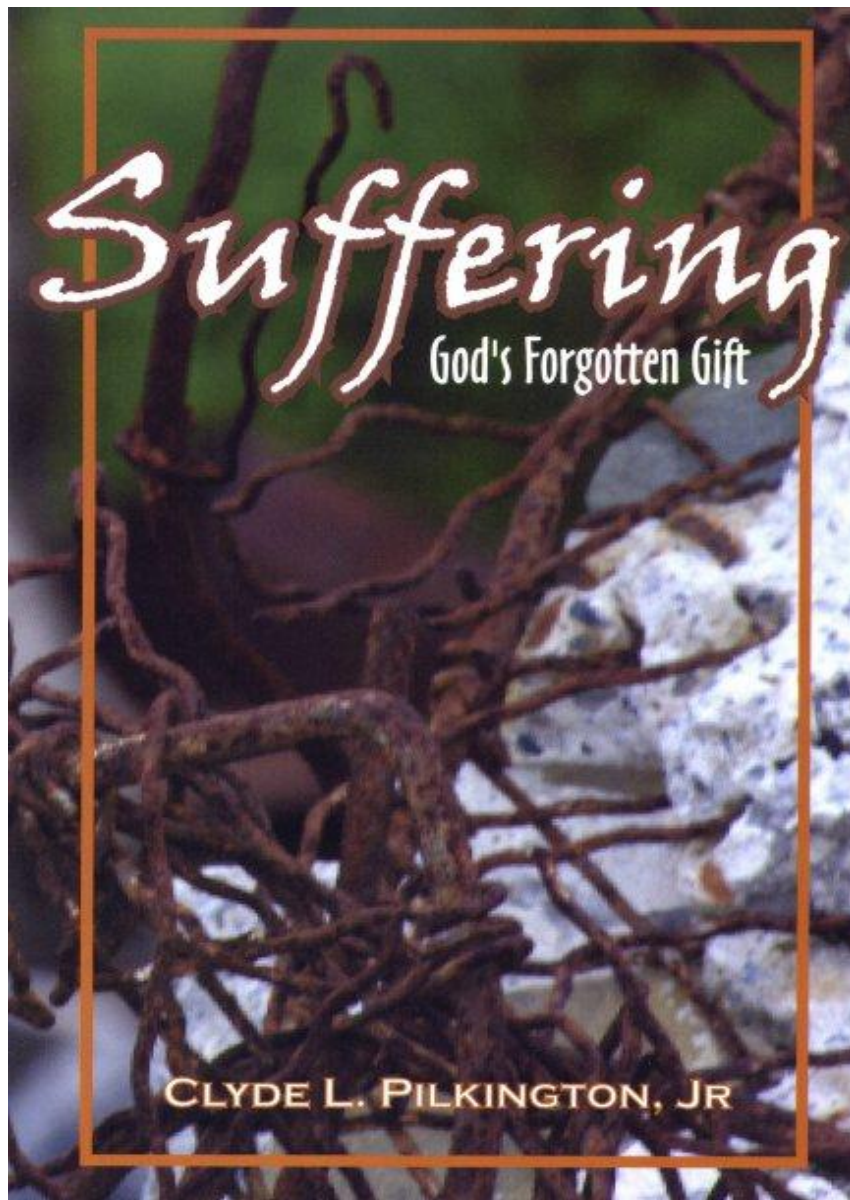

Lijden, Gods vergeten geschenk

Door Clyde L. Pilkington Jr.

Index

[Deel 1 – Inleiding](#)

[Deel 2 - Paulus, de lijdende apostel](#)

[Deel 3 - Wat is lijden?](#)

[Deel 4 - Gods huidige antwoord op lijden](#)

[Deel 5 - Goddelijke opbeuring en vertroosting in lijden](#)

[Deel 6 - Opbeuring en vertroosting, onze goddelijke roeping](#)

[Deel 7 - Opbeuring en vertroosting komen voort uit liefde](#)

[Deel 8 - Een man van smarten](#)

[Deel 9 - Waarom het Lichaam van Christus lijdt](#)

[Deel 10 - Op missie](#)

[Deel 11 - Lijden met Hem](#)

[Deel 12 - Verspil je lijden niet!](#)

[Deel 13 - Dienaren van Buitenlandse Zaken](#)

[Deel 14 - Plaats van lijden](#)

[Deel 15 - Menselijke basisbehoeften](#)

[Deel 16 - Werken voor je onderhoud](#)

[Deel 17 – Paulus’ voorbeeld van werken](#)

[Deel 18 – Zwakheden](#)

[Deel 19 - Gods vaten van barmhartigheid aan een kreunende schepping](#)

[Deel 20 - Goddelijke roeping](#)

[Deel 21 - Diverse beproevingen en verleidingen](#)

[Deel 22 - Lijden: hoger en verder](#)

[Deel 23 - Het verlies van religie lijden](#)

[Deel 24 - Emotioneel lijden](#)

[Deel 25 - Gods economische vaten, zelfs in diepe armoede](#)

[Deel 26 - Overvloedige gelegenheden voor heerlijkheid](#)

[Deel 27 - Een kortstondig lijden](#)

[Deel 28 - Huidige voordelen van lijden](#)

[Deel 29 - Het huis van de pottenbakker](#)

[Deel 30 - Af gaan naar het huis van de pottenbakker](#)

[Deel 31 - Vaten van klei](#)

[Deel 32 - Gevormde vaten](#)

[Deel 33 - Vertrouwen op het vakmanschap van de Pottenbakker](#)

[Deel 34 - De eerbare vaten van de Pottenbakker](#)

[Deel 35 - God, Die Zijn eigen zonen niet spaart](#)

[Deel 36 - Een waarschuwing in verband met "lijden"](#)

[Deel 37 - Lijden is niet blijvend](#)

[Deel 38 - God is in ons aan het werk door de beproevingen van het leven](#)

[Deel 39 - De "verdoving" van onze levens](#)

[Deel 40 - Zijn onomkeerbare schaduw](#)

[Deel 41 - Op de juiste tijd](#)

[Deel 42 - Ik wordt op een grootse manier klaargestoomd](#)

Lijden, Gods vergeten geschenk

Oorspronkelijke titel: "Suffering, God's Forgotten Gift"

Door Clyde L. Pilkington Jr.

Copyright © 2009 door Bible Student's Press

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijk uitgave: Bible Student's Notebook © 1989

Uitvoerend editor: André Sneidar

Layout en ontwerp: Great Adventure in Faith

Omslag ontwerp en foto: Clyde L. Pilkington III

ISBN-10: 1-934251-58-5

ISBN-13: 978-1-934251-58-4

Uitgegeven door Bible Student's Press™

Een uitgave van *Pilkington & Sons*

P.O.Box 265

Winber, PA 15963

Bezoek voor informatie over *Bible Student's Press*, www.BibleStudentsPress.com

Voor informatie over andere Bijbel studiebronnen, ga naar www.StudyShelf.com

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

“want aan jullie is het genadevol gegeven ten behoeve van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden.” (Filippenzen 1:29; SW)

Inleiding.

Twee geschenken die aan de gelovigen worden gegeven, worden door Paulus genoemd in Filippenzen 1:29. De eerste is *“in Hem te geloven.”* Dit is een heerlijk geschenk. Iedere gelovige heeft dit geschenk van God ontvangen. Zij die het bezitten zullen het misschien niet ten volle herkennen als een geschenk van Hem, maar geloof is inderdaad Gods heerlijke geschenk aan ons. Paulus noemt dit geschenk ook in zijn brief aan de heiligen in Efeze.

*“Want door de genade zijn jullie geredden, **door geloof** en dat niet uit jullie zelf; **het is het naderingsgeschenk van God**”* (Efe. 2:8;SW)

Paulus spreekt ook van deze grote waarheid tot de gelovigen in Rome.

*“zoals **God toebedeelt** naar de **maat van het geloof**”* (Romeinen 12:3; SW)

Geloof is een rijk geschenk van God, maar er is ook een ander geschenk van God voor de gelovige, door Paulus genoemd in Filippenzen 1:29, dat net zo heerlijk is. Het tweede geschenk is *“ook voor Hem te lijden.”* Ook dit is een heerlijk geschenk. Iedere gelovigen heeft ook dit geschenk van God ontvangen, maar zij die het bezitten herkennen het vaak niet voor wat het is. Ja, lijden ten behoeve van Hem is Gods heerlijke geschenk voor ons. Paulus leert ons dit tweede geschenk net zo te omarmen als we het eerste doen!

Paulus, de lijdende apostel

Paulus, onze apostel – de apostel van de natiën (Rom. 11:13)- werd een bijzondere bediening van lijden gegeven. Ananias werd door de Heer gezonden om hem een boodschap te brengen:

“want Ik zal hem bekendmaken hoeveel hij moet lijden ten behoeve van Mijn naam”
(Hand. 9:16;SW)

Het laatste deel van het boek Handelingen en Paulus' eigen brieven staan vol met de verslagen van dit grote lijden. Schrijvend aan de Korinthische gelovigen somt Paulus iets van zijn lijden op:

*“24 Van Joden kreeg ik vijf maal de veertig min één slagen,
25 drie maal ben ik met staven geselsd, eenmaal ben ik gestenigd, drie maal heb ik schipbreuk geleden, een dag en een nacht heb ik in een moeras doorgebracht,
26 op reizen vele malen in gevaren van rivieren, in gevaren van rovers, in gevaren door rasgenoten, in gevaren door heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de verlatenheid, in gevaren op zee, in gevaren onder valse broeders,
27 met zwoegen en werken, vaak in waken, in honger en dorst, in vele malen vasten, in koude en naaktheid”* (2Kor. 11:24-27;SW)

Terwijl de gelovige Paulus' brieven leest, wordt hem de enorme waarde van lijden geleerd – zoals Paulus het had geleerd en ervaren. Vandaag is veel van het onderwijs over lijden gericht op de gedachte aan “verlossing.” Toch is lijden een geschenk van God, en speelt, zoals we zullen zien, feitelijk een grote rol in de levens van de leden van Christus' Lichaam.

“Want de momentele lichtheid van onze verdrukking bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid” (2Kor. 4:17;SW)

Wat is lijden?

James Strong geeft ons een paar woorden waarmee we een beter begrip kunnen krijgen van het woord "lijden."

Tegenspoed, pijn, droefheid, gebrek, problemen, druk, etc.

Webster definieert lijden als "het verdragen van pijn, ongemakken of verlies." Natuurlijk is de sleutel hier het woord "verdragen."

Wat leert de Schrift ons over lijden?

Het is Gods *geschenk* aan de gelovige:

*"want aan jullie is het genadevol **gegeven** ten behoeve van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem **te lijden**."* (Filippenzen 1:29; SW)

Het is de *bestemming* van de gelovige:

*"opdat niemand zou wankelen in deze **verdrukkingen** van ons, want jullie hebben waargenomen dat wij daartoe zijn **bestemd**"*(1Thess. 3:3;SW)

Het is een *geestelijke vrucht*:

*"Maar de **vrucht** van de geest is liefde, blijdschap, vrede, **geduld**, vriendelijkheid, goedheid, trouw"* (Gal. 5:22; SW – vergelijk met 1 Kor. 13:47)

Wie moet lijden heeft geduld nodig. De meeste Engelse vertalingen hebben hier "longsuffering", lang-lijden, wat duidt op het feit dat lijden vaak over een langere periode gaat. Geestelijke vrucht houdt geen "verlossing" in, in tegendeel, het brengt Gods eigenschap van langdurig lijden voort in het leven van de gelovige.

Het is feitelijk Christus' lijden dat *gelovigen* worden geroepen te dragen:

*"Nu verheug ik mij over het lijden voor jullie en **ik vul in mijn vlees de tekorten aan van de verdrukkingen van Christus**, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de ecclesia"*(Kol. 1:24;SW)

*"want zoals **het lijden van Christus in ons overvloeiend is**, zo is ook door Christus onze vertroosting overvloeiend"* (2Kor. 1:5;SW)

*"Maar naar mate **jullie deelnemen aan het lijden van Christus**: verheugt je, opdat jullie ook mogen verheugen, jubelend in de openbaring van Zijn heerlijkheid"* (1Petr. 4:13;SW)

Gods huidige antwoord op lijden

*“3 Gezegend de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheid en **de God van alle vertroosting**,*

*4 **die ons bemoedigt in al onze verdrukking**, zodat wij in staat zijn te bemoedigen die in alle verdrukking zijn, met de bemoediging waarmee wij zelf **bemoedigd** worden door God,*

*5 want zoals **het lijden** van Christus in ons overvloeiend is, zo is ook door Christus onze **vertroosting** overvloeiend.*

*6 Of wij nu **verdrukt worden**, het is ten behoeve van jullie **bemoediging** en redding, of dat wij bemoedigd worden, het is ten behoeve van jullie bemoediging, werkend in de **volharding** van hetzelfde **lijden** dat ook wij **lijden**, en onze verwachting is bevestigd over jullie.*

*7 Waargenomen hebbend dat als jullie deelnemen aan het **lijden**, dan ook aan de **vertroosting**” (2Kor. 1:3-7;SW)*

Het moet opgemerkt worden dat Gods huidige methode van omgaan met ons lijden gaat door goddelijk mogelijk gemaakte volharding, niet door “verlossing”. Nogmaals, geduld, **NIET** verlossing is deel van de vrucht die hand in hand gaat met de genade van onze Vader.

Over Gods genade had Paulus dit te zeggen over zijn eigen “doorn in het vlees:”

“8 Voor dit moedig ik drie maal de Heer aan, dat het van mij weggenomen zou worden.

*9 En Hij heeft tot mij gezegd: **Mijn genade is voor jou voldoende**, want kracht wordt in zwakheid geperfectioneerd. Dan zal ik met veel voldoening roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus zijn tenten opslaat over mij.*

10 Daarom zal ik een welbehagen hebben in zwakheden, in schandelijkheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles ten behoeve van Christus, want wanneer ik zwak ben, dan ben ik krachtig.” (2Kor. 12:8-10;SW)

Gods huidige methode van omgaan met ons is niet door verlossing van ons lijden, maar door Zijn alvoldoende genade versterkt Hij ons met goddelijke vertroosting en stelt Hij ons op ons gemak, met als gevolg dat Christus’ macht op ons rust. Het is de goddelijke paradox dat, wanneer wij zwak zijn, wij sterk zijn. Het is te midden van onze lichamelijke, emotionele, mentale, financiële en sociale zwakheden, dat wij een overvloed aan geestelijke kracht vinden die voorvloeit uit de Vader.

Paulus begint in 2 Korinthe met deze verbazingwekkende hoeksteen van goddelijk leven (hoofdstuk 1, zie boven). Paulus leerde dit niet alleen, maar hij was de goddelijk gekozen apostel van lijden, om deze waarheid voor te leven – zo dat hij ook in dezelfde brief schreef:

“7 Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de overstijging van de kracht van God zou zijn en niet uit ons.

8 In alles verdrukt, maar niet benauwd; niet goed wetend hoe, maar niet wanhopig;

9 vervolgd wordend, maar niet verlaten wordend; neergeworpen, maar niet verloren;

10 altijd het sterven van Jezus in het lichaam meedragend, opdat het leven van Jezus ook in ons lichaam openbaar zou worden.

11 Want wij, die leven, worden in de dood overgeleverd, omwille van Jezus, opdat het leven van Jezus ook openbaar zou worden in ons stervend vlees.

12 Zo werkt dan de dood in ons, maar het leven in jullie.” (2Kor. 4:7-12;SW)

De manifestatie van Christus' leven in ons wordt gevonden in de zwakte en breekbaarheid van onze menselijkheid.

Goddelijke opbeuring en vertroosting in lijden

Het leven is een steeds terugkerende serie worstelingen, teleurstellingen, verdriet, lijden en zielepijnen. Toch verkiest Hij onze gebrokenheid om Zijn goddelijke opbeuring te tonen, want, het is waar, onze Vader is de God van alle vertroosting.

*“Gezegend de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheid en de **God van alle vertroosting**” (2Kor. 1:3;SW)*

*“En de God van de **volharding** en de **vertroosting**” (Rom. 15:5;SW)*

Zowel de woorden “volharding” als “ vertroosting” worden in de King James Vertaling vertaald van hetzelfde woord, *paraklesis*. Het is een samengesteld woord van de wortels *para*, wat “terzijde” betekent, en *kaleo*, wat “roepen” betekent. Daarom geeft de Concordant Keyword Concordance ons de betekenis als “terzijde-roeping”, wat door anderen wordt bevestigd:

Een naderbij roepen, iemand roepen naar de eigen zijde – E.W. Bullinger, *Critical Lexocin*.

Een roepen naar de eigen zijde – W.E. Vine, *Expository Dictionary*.

Noah Webster geeft de etymologie van het Engelse woord “troosten” weer als:

Rust of kalmte geven, of de betekenis is om te versterken, in welk geval het samenvalt met de stam van “solide”.

Hij gaat verder met het definiëren van het woord:

Opbeuren; het aanmoedigen van het denken in benauwdheid en depressie; verdriet verlichten, en verfrissing geven aan denken of geest; tevredenheid geven.. – *American Dictionary of the English Language* (1828).

De Vader heeft ons terzijde geroepen, bij Hem Zelf, opdat we echte opbeuring zullen vinden. Waar is een betere plaats dan aan de zijde van de Vader om vertroosting te vinden? Want Hij Die de “*God van alle vertroosting*” is, is de enige bron van goddelijke “*verlichting*” (James Strong – *Greek Lexicon*)

Opbeuring en vertroosting, onze goddelijke roeping

Opbeuring en vertroosting zijn een cruciaal onderdeel van onze Vader's roeping in onze levens, want Hij heeft ons geroepen met

"Weest bemoedigd!"(2Kor. 13:11;SW)

Onze Vader, *"de God van alle vertroosting"* (2Kor. 1:3;SW) troost ons in onze pijn, wanhoop, benauwdheid, verdriet en gebrokenheid, opdat wij mogen leren hoe anderen te troosten die rondom ons pijn lijden. Deze *paraklesis*, of *"terzijde-roeping"*, is precies dat: een goddelijk *"roepen"* van de Vader – onze goddelijke roeping – zodat Hij dezelfde troost kan gebruiken waarmee Hij ons vertroost, om troost te brengen aan de harten en levens van anderen.

"die ons bemoedigt in al onze verdrukking, zodat wij in staat zijn te bemoedigen die in alle verdrukking zijn, met de bemoediging waarmee wij zelf bemoedigd worden door God" (2Kor. 1:4;SW)

Dit is onze goddelijke roeping. Dit is de methode om ons voor te bereiden op echte bediening – de bediening van echte vertroosting, precies dezelfde vertroosting die wij van onze Vader hebben ontvangen – aan hen die rondom ons nu soortgelijke problemen ervaren. Wij zijn Vader's aangewezen kanalen, middelen, instrumenten – Zijn middelen van mededogen – voor het brengen van hoop en vertroosting aan een gebroken wereld.

Dit gaat niet alleen over ons. Ons lijden en Zijn opbeuring en troost zijn voor een VEEL groter en nobeler doel. Ze maken deel uit van Zijn hoge roeping, Zijn hemelse roeping, in onze levens. Zij staan in het middelpunt van Zijn grote wereld in ons.

Geef gehoor aan de *"terzijde-roeping."* Omarm het lijden en de altijd blijvende aanwezigheid van Hem daarin. Sta Hem toe door u die *"terzijde-roeping"* van opbeuring en vertroosting te leven in een pijn lijdende mensheid. Lees alstublieft zorgvuldig de twee volgende verzen en omarm ze:

"want zoals het lijden van Christus in ons overvloeiend is, zo is ook door Christus onze vertroosting overvloeiend. Of wij nu verdrukt worden, het is ten behoeve van jullie bemoediging en redding, of dat wij bemoedigd worden, het is ten behoeve van jullie bemoediging, werkend in de volharding van hetzelfde lijden dat ook wij lijden, en onze verwachting is bevestigd over jullie."(2Kor. 1:5,6;SW)

Opbeuring en vertroosting komen voort uit liefde

“..indien er enige vertroosting is van liefde,”(Filip. 2:1;SW)

“Want ik heb veel blijdschap gehad en vertroosting door jouw liefde” (File. :7;SW)

Deze vertroosting die ons door onze Vader wordt gebracht, waarover we in overvloed spreken, is in één woord liefde. Dit is waarom Paulus spreekt van de **“ vertroosting van liefde”** en de **“ vertroosting door jouw liefde.”**

Ja, wat is er meer vertroostend dan liefde? Liefde is de grootste van al, zelfs groter dan geloof en hoop. (1Kor. 13.13). Zonder de liefde hebben we niets en zijn we niets (1Kor. 13:1-3). Liefde is de aard van onze Vader (1Joh. 4:8,16). Wat ook de situatie of toestand is, liefde zal nooit falen (1Kor. 13:8)!

Schrijvend over Paulus' oproep tot liefde aan de Filippenzen, schreef Albert Barnes:

“Onze blijdschap is vrijwel geheel gericht op liefde. Het is wanneer we houden van een ouder, een echtgenote, een kind, een zus, een buur, dat we het hoogste genot hebben. Het is in de liefde van God, van Christus, van Christenen, van de zielen van mensen dat de verlost en hun hoogste blijdschap vinden. Haat is een passie vol van ellende; liefde een emotie vol van vreugde... Paulus zou gewild hebben dat de liefde in hoogste graad beoefend zou worden ...”

De opbeuring en vertroosting van de Vader komt voort uit Zijn grote liefde voor en tot ons. Let in de volgende goddelijke ketting van gebeurtenissen de liefde het eindresultaat is van Gods werking in de gelovige. Het begint allemaal met **“verdrukkingen”** en eindigt in de **“liefde van God.”**

“Niet alleen dat, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, waargenomen hebbend dat verdrukking volharding voortbrengt, en volharding beproefdheid, en beproefdheid verwachting. En de verwachting maakt niet beschaamd, omdat de liefde van God in onze harten is uitgestort, door heilige geest, die aan ons gegeven wordt” (Rom. 5:3-5;SW)

Let op de volgorde van werking als gevolg van de liefde van God die breeduit in ons harten wordt gegoten:

- Verdrukking bewerkt geduld
- Geduld bewerkt ervaring
- Ervaring bewerkt verwachting
- Verwachting bewerkt vrijmoedigheid

Daar hebben we dan het goddelijke proces: liefde-verdrukking-geduld-ervaring-verwachting-vrijmoedigheid.

Het is dan ook niet vreemd dat Paulus de liefde zo noemt:

“een band van de volwassenheid”(Kol. 3:14;SW)

Dit is het eindresultaat van onze goddelijke roeping:

*“opdat wij heiligen en vlekkelozen zijn voor Zijn aangezicht, **in liefde**”*(Efe. 1:4;SW)

Een man van smarten

“een man van smarten en bekend met ziekte” (Jes. 53:3;SW)

Jesaja voorzegde de komst van Israels Messias. Zijn beschrijving van Hem in hoofdstuk 53 was dat Hij, onder andere, *“een man van smarten en bekend met ziekte”* was.

Onze Here Jezus Christus was bekend met wat het betekende om mens te zijn – smarten te lijden en ziek te zijn. Toen Hij hier was in het vlees, hoewel Koning en Meester van Israel, leefde Hij niet als zodanig. Hij leefde en gedroeg Zich veeleer als een nederige dienaar.

“maar Zichzelf leeg maakt, de vorm aannemend van een slaaf, in gelijkenis van mensen is geworden en in uiterlijke vorm gevonden wordend als mens” (Filip. 2:7;SW)

Als Dienaar van de mensheid ervoer Hij dezelfde zorgen en lijden van het leven als hen die Hij diende. Hij identificeerde Zich met hen aangezien Hij de hele rij aan verdriet en lijden doorstond, want...

“waarlijk, onze ziekten heeft Hij gedragen en onze pijnen heeft Hij verdragen...” (Jes, 53:4;SW)

Wat een gelijkheid aan deze gebroken mensheid! Hij verdroeg onze ziekten, Hij droeg ons verdriet! Echt, Hij was iemand Die ...

“in staat is mede te leven met onze zwakheden” (Hebr. 4:15;SW)

Het woord dat hier met “zwakheden” wordt vertaald is het Griekse woord *astheneia*, dat James Strong definieert met “zwakheden” en in de Concordant Keyword Concordance wordt gegeven als “un-firmness” of “on-stevigheid.” Hij werd ondergedompeld in onze zwakte en gebrokenheid, zodat Zijn armoede onze verrijking zou worden.

“Want jullie kennen de genade van onze Heer, Jezus Christus, opdat, rijk zijnde, Hij ten behoeve van jullie arm is geworden, opdat jullie door Diens armoede rijk zouden worden” (2Kor. 8:9;SW)

Waarom het Lichaam van Christus lijdt

“ten behoeve van Christus... “ (2Kor. 5:20;SW)

Jezus Christus was een Dienaar Die Zich identificeerde met hen die Hij diende; maar Hij is niet langer hier in het vlees. Nee, Hij is gezeten aan de rechterhand van God, de Vader. Wij kennen Hem niet langer *“naar het vlees”*(2Kor. 5:16). Alhoewel Hij ook vandaag nog de wereld dient, doet Hij dat door het instrumentarium van de gelovigen, de ecclesia, die Zijn Lichaam vormen – Het Lichaam van Christus.

“Jullie nu zijn het lichaam van Christus, en de leden zijn daarvan deel” (1Kor. 12.27)

“omdat wij leden van Zijn lichaam zijn” (Efe. 5:20;SW)

Ook al hebben wij een positie in Christus, gezeten in hemelse gewesten (Efe. 2:6), gezegend met alle geestelijke zegen in hemelse gewesten (Efe. 1:3) en gezamenlijk lotdeelgenieters met Christus (Rom. 8:17), we zijn hier als Zijn ambassadeurs van genade!

“Want de liefde van Christus dringt ons, dit oordelende: dat één ten behoeve van allen stierf, dus zijn zij allen gestorven. En Hij stierf ten behoeve van allen, opdat de levenden niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Die welke ten behoeve van hen sterft en opgewekt wordt, zodat wij, vanaf het nu, niemand waarnemen naar het vlees, maar zelfs indien wij Christus naar het vlees gekend hebben, kennen wij hem nu niet meer. Daarom: indien iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping. Het oude ging voorbij. Neem waar! Het is nieuw geworden! En dit alles is uit God, Die ons met Zich verzoent door Christus en ons de bediening van de verzoening geeft, hoe dat God in Christus de wereld verzoenende was naar Zichzelf, aan hen niet hun overtredingen toerekenend en in ons het woord van de verzoening plaatsend. Ten behoeve van Christus dan zijn wij ambassadeurs, als van God, uitnodigend door ons. Wij moedigen jullie ten behoeve van Christus aan: Weest verzoend naar God! Want Degene die geen zonde kent, maakt Hij ten behoeve van ons zonde, opdat wij gerechtigheid van God mogen worden in Hem” (2Kor. 5:14-21;SW)

Paulus sprak in de voorgaande hoofdstukken over zijn eigen lijden(2Kor. 4:8,9, 16,17). Hij sprak van *“het licht van het heerlijk evangelie”*, dat een *“schat in aarden vaten”* was (met andere woorden, dat Christus in ons woont!). Deze verwijzing naar de aarden vaten doet ons denken aan Gideon (Richt. 7) en aan de potten die gebroken werd om zo het licht te doen stralen (Richt. 7:18,19). Zo is het ook met het Lichaam van Christus; we zijn gebroken zodat *“het leven van Jezus ook openbaar zou worden in ons stervend vlees”*.

“altijd het sterven van Jezus in het lichaam meedragend, opdat het leven van Jezus ook in ons lichaam openbaar zou worden. Want wij, die leven, worden in de dood

overgeleverd, omwille van Jezus, opdat het leven van Jezus ook openbaar zou worden in ons stervend vlees” (2Kor. 4:10,11;SW)

Op missie

“Daarom zal ik een welbehagen hebben in zwakheden, in schandelikheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles ten behoeve van Christus” (2Kor. 12:10;SW)

Wij die Christus vertrouwen zijn burgers van de hemelen (Filip. 3:20). Wij zijn hier op vreemde bodem – op missie. Indien we in ons eigen land zouden zijn, zouden we niet onderworpen zijn aan welke zorg of verdriet van dit leven dan ook; maar als ambassadeurs voor en in een wereld die voortdurend in vijandschap leeft met God, lopen we voortdurend tegen de lasten van zo’n goddelijke opdracht aan.

*“opdat niemand zou wankelen in deze verdrukkingen van ons, want jullie hebben waargenomen **dat wij daartoe zijn bestemd**” (1Thess. 3:3;SW)*

Wij zijn hier om ons volle aandeel te leveren in de beproevingen waaronder *“de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt”* (Rom. 8:22;SW). Ieder van ons is deel van waarover Job sprak *“Want de mens is geboren om te zwoegen en de zonen van de hete wind gaan omhoog om te vliegen”* (Job 5:7;SW), Wij, in identiteit met Christus, lijden, zodat anderen mogen weten van Zijn wonderlijke en volle genade. Naast onze redding zouden we als ons grootste verlangen moeten hebben dat God ons zou gebruiken als Zijn instrumenten van barmhartigheid. Wij lijden *ten behoeve van Hem* de gevaren van een gebroken mensheid.

*“Zoals geschreven werd: dat **wij vanwege U** de hele dag gedood worden; wij worden gerekend als slachtschapen”* (Rom. 8:36;SW)

Elke dag dat Hij vrije genade verlengt aan de mensheid, is alleen maar een andere dag van verlenging van onze “missietijd”, maar Hij zal het goed met ons maken.

“Maar als wij het goede doen zouden we niet moedeloos mogen zijn, want op onze tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen” (Gal. 6:9;SW)

“Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwrikbaar, overvloedig in het werk van de Heer, altijd wetende dat uw werk in de Heer niet vergeefs is” (1Kor. 15:58;SW)

Als we ons terugvinden *“in zwakheden, in schandelikheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles **ten behoeve van Christus**”* (2Kor. 12:10;SW), laten we dan niet vergeten dat wij *“daartoe zijn bestemd”* (1Thess. 3:3;SW).

Denk aan onze vererende bestemming; we zijn op een goddelijke missie!

Lijden met Hem

“..gezamenlijk lotdeelgenieters van God en van Christus. Indien wij samen lijden”
(Rom. 8:17;SW)

Als erfgenamen van God en gezamenlijke lotdeelgenieters met de Here Jezus Christus, zijn we voorbestemd om te delen in Zijn heerlijkheid en om te heersen; maar dit komt alleen tot stand door ons *“samen lijden”*. Het is alleen na ons samen lijden *met Christus* dat we zullen delen in Zijn heerlijkheid en heersen.

“Maar indien kinderen, dan ook lotdeelgenieters; jazeker, gezamenlijk lotdeelgenieters van God en van Christus. Indien wij samen lijden, dan is dat om ook samen verheerlijkt te worden” (Rom. 8:17;SW)

“indien wij volharden zullen wij ook samen heersen” (2Tim. 2:12;SW)

Let op het **“samen lijden”** in Romeinen 8:17.

Ten eerste: ons lijden is niet solo – we lijden niet alleen. Als gelovigen bewandelen we niet alleen onze gebroken weg. We lijden *“samen”*. We lijden samen met de Here Jezus Christus. Wat een troost, wat een opbeuring. Wat een verlichting, wat een bemoediging. Dit inzicht op zich kan het hele gezicht van lijden veranderen, onze houding en onze aard. In ons lijden kunnen we veranderd worden van ontmoedigd naar bemoedigd, van verdriet na blijdschap, van klagen naar loven, van ondankbaarheid naar dankzegging en dankbaarheid. Want uiteindelijk doen we alles *“samen”*, met Hem.

Ten tweede: het enige lijden dat voldoet aan de toestand van *“samen heersen”* (2Tim. 2:12), is **“samen lijden”**. Dat is nog eens heerlijke waarheid!

Het is een eenvoudig feit dat heel de mensheid lijdt. Dit is gewoon het lot van al Adams afstammelingen. Wat lijden omvormt naar voorbereiding voor het deelnemen van iemand aan Christus' heerlijkheid en heersen, is er *“samen”* in te volharden. Het zo *“samen”* doen in de geest en het geduld en met blijdschap – niet met klagen en mopperen, maar met dankbaarheid en dankzegging – vormt alle beproeving, hoe gewoontjes die ook kan zijn, om in een tijdloze schat. Lees de bredere context:

“Maar indien kinderen, dan ook lotdeelgenieters; jazeker, gezamenlijk lotdeelgenieters van God en van Christus. Indien wij samen lijden, dan is dat om ook samen verheerlijkt te worden. Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden” (Rom. 8:17,18;SW)

Verspil je lijden niet!

“Want de momentele lichtheid van onze verdrukking bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid” (2Kor. 4:17;SW)

Goddelijke heerlijkheid overstijgt alle menselijk lijden. In de aanwezigheid van de Here Jezus Christus zijn beproevingen buitengewoon waardevol. Alstublieft, verspil uw lijden niet! Wees niet zo dwaas dat u de waarde er van verkwanselt. Nee, verdraag ze *“samen”* en op Zijn tijd zal Hij ze omvormen in een *“overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid”*.

Geloof heeft zo'n rijke schat in zich en vormt de lijder om! Het is dan ook niet vreemd dat Paulus schreef:

“wij roemen ook in de verdrukkingen” (Rom. 5:3;SW)

“Maar in dit alles zijn wij meer dan veroverend, door Die ons liefheeft” (Rom. 8:37;SW)

“Dan zal ik met veel voldoening roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus zijn tenten opslaat over mij” (2Kor. 12:9;SW)

Vergeet nooit de goddelijke invloed op lijden! Onthoudt dat ons lijden niet eens waard is vergeleken te worden met het resultaat van heerlijkheid die ons geopenbaard zal worden – de heerlijkheid die overstijgt!

*“Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen **de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden**” (Rom. 8:18;SW)*

Verspil uw lijden niet door het alleen te doorstaan. Nee, ga *“samen”* (met Hem) er doorheen. Erken en herken Hem in elke situatie, en door dat te doen zullen de minste tot de grootste van uw beproevingen, in het goddelijk proces, heerlijk omgevormd worden in een *“overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid”*.

Sta de omvormende kracht van Christus toe tijdens uw leven op u te rusten. Ze zal de geest van frustratie, ergernis, zorgen, triestheid en beklag omvormen in de geest van tevredenheid, voldoening, geloof, vreugde en dankzegging.

“Dankt in alles, want dit is de wil van God in Christus Jezus voor jullie” (1Thess. 5:18;SW)

Denk je eens in! Danken *“in alles”*, een dankbaar hart hebben in elke situatie, tijdens iedere beproeving. Dit is *“de wil van God in Christus Jezus voor jullie!”* Waarom zou het niet zo zijn, wanneer we Gods grote allesoverstijgende plan met lijden zien en begrijpen?

Wacht! Er is meer! Het goddelijk leven gaat verder dan danken *“in alles.”* Gods werk in onze harten en levens brengt ons er toe in staat te zijn echt te danken *“VOOR alle dingen.”* Het is één ding te danken *“IN alles”* en heel iets anders te danken *“VOOR alle dingen.”* Luister naar Paulus’ woorden:

*“altijd dankend **voor alle dingen** in de naam van onze Heer, Jezus Christus, tot de God en Vader”* (Efe. 5:20;SW)

Hierin zit het geloofsleven van vreugde en vrede.

Dienaren van Buitenlandse Zaken

Als *“ambassadeurs voor Christus”* zijn we hier *“ten behoeve van Christus”* (2Kor. 5:20;SW) – op een goddelijke missie. Als *“goede soldaten van Christus”* moeten we *“kwaad lijden”* (2Tim. 2.3), zolang we hier onze taak vervullen.

Dit is niet ons thuisland, want we zijn burgers van de hemelen.

“Want ons burgerschap behoort in de hemelen” (Filip. 3:20;SW)

Aardse koninkrijken zijn niet onze koninkrijken; het onze is hemels.

“Die ... ons overbrengt in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde” (Kol. 1:13;SW)

“De Heer zal mij ... bewaren in Zijn hemelse koninkrijk” (2Tim. 4.18;SW)

Aardse heersers zijn niet de onze; Christus is onze Koning!

“onze Heer, Jezus Christus, Die op Zijn tijd zal tonen de blijde en enige Potentaat, de Koning van de koningen, en de Heer van de heren” (1Tim. 6:14,15;SW)

Hoewel in deze wereld, behoren we hier niet. We dienen in het buitenland.

Iedere regering die een officiële vertegenwoordiging heeft in een vreemd land (dwz. ambassadeurs of soldaten), is verantwoordelijk voor hun welzijn en zorg. Werken op vreemde bodem is een eer en voorrecht, maar het vaderland is altijd verantwoordelijk voor waaraan men bloot wordt gesteld bij de uitvoering van diplomatieke of militaire dienst.

Soldaten behoren tot de regering die zij vertegenwoordigen. Ze behoren niet zichzelf toe; ze zijn met een prijs gekocht. Als gevolg daarvan zijn ze niet verantwoordelijk voor hun eigen kostwinning en bevoorrading, want welke man gaat op eigen kosten naar de oorlog?

“Wie oorlog voert voorziet ooit in zijn eigen rantsoenen?” (1Kor. 9:7;SW)

Soldaten bevinden zich vaak overzees, in conflictgebieden in vijandelijke landen, en hun regeringen zijn voor hen verantwoordelijk zolang ze daar zijn. In feite zouden ze onder zulke zware omstandigheden recht hebben op een extra toelage!

Ambassadeurs, als dienaren van Buitenlandse Zaken, zullen vaak ondervinden dat ze hun *“buitenlandse taak”* uitvoeren in gevaarlijke situaties op vreemde bodem. Dit hoort er allemaal bij wanneer men leeft en zaken doet, weg van het eigen land, zeker wanneer die plaats van dienst onsympathiek, vijandig en intimiderend is, om maar niet te zeggen gevaarlijk – kort gezegd: een gemeenschap die vijandig staat tegenover de regering die men vertegenwoordigt.

Indien een soldaat of ambassadeur is afgesneden van de bevoorrading door zijn land, en *“in het geheim”* moet werken als een zogenaamd burger van het land waar hij dient, zal hij noodzakelijkerwijze uit eigen middelen in zijn onderhoud en die van zijn dienst moeten voorzien.

Maar zijn persoonlijke uitgaven zullen zeer zeker geheel terugbetaald worden nadat hij zijn taak heeft voltooid.

Mijn schoonzoon werkt voor een bedrijf dat van hem verlangt dat hij vaak op reis gaat, soms zelfs naar het buitenland. Hij heeft geen rekening van het bedrijf voor alle uitgaven die hij doet tijdens zijn reizen ten behoeve van zijn bedrijf. Hij moet al deze uitgaven uit eigen zak betalen. Maar dan is er de dag van afrekening, een dag waarin hij al zijn persoonlijke uitgaven overlegt die nodig waren voor zijn dienst. En dan betaalt zijn bedrijf het allemaal aan hem uit.

Hetzelfde is waar voor onze Vader.

“Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij het werk van jullie vergeet en de liefde die jullie tonen in Zijn naam, de heiligen dienend en anderen dienend” (Hebr. 6:10;SW)

“Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwrikbaar, overvloedig in het werk van de Heer, altijd wetende dat uw werk in de Heer niet vergeefs is” (1Kor. 15:58;SW)

“Maar als wij het goede doen zouden we niet moedeloos mogen zijn, want op onze tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen”(Gal. 6:9;SW)

“Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden” (Rom. 8:18;SW)

“Want de momentele lichtheid van onze verdrukking bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een eonisch gewicht van heerlijkheid” (2Kor. 4:17;SW)

“opdat het testen van jullie geloof, veel kostbaarder dan goud, dat vernietigd wordt, doch door vuur getest zijnde, gevonden moge worden tot lof en heerlijkheid en eer in de openbaring van Jezus Christus” (1Petr. 1:7;SW)

Het is dan ook geen wonder dat Paulus gebruik maakt van deze twee overeenkomsten: soldaten en ambassadeurs.

“opdat jullie onberispelijke en onvermengde kinderen van God mogen zijn, smetteloos te midden van een verkeerd en verdorven geslacht, onder wie jullie schijnen als hemellichten in de wereld” (Filip. 2:15;SW)

Plaats van lijden

Lijden kent vele aspecten en afmetingen. Voor het doel van onze studie zullen we lijden onderverdelen in twee basis categorieën: Gewoon en Bijzonder. Er is lijden dat *gewoon* is voor heel de mensheid en er is lijden dat *bijzonder* is en uniek voor ons als gelovigen.

We zullen eerst kijken naar het *gewone* lijden.

“Want wij hebben waargenomen dat de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt” (Rom. 8:22;SW)

De gelovige zal, vanwege de taak waartoe hij is geroepen, dezelfde soorten lijden moeten onder ogen zien die alle mensen onder ogen moeten zien. We moeten de pijn verdragen, het ongemak en verlies dat verbonden is met het leven *“onder de zon;”* want ook wij zijn *“aan de vruchteloosheid ... onderschikt geworden”*(Rom. 8:20). Dit hoort er nu eenmaal bij...

“Want iedereen zal de eigen last dragen” (Gal. 6:5;SW)

Wij worden niet gevrijwaard van alle kennelijke ijdelheden van dit donkere land. Wij hebben ons deel aan de donkere zijde – lijden, pijn, ontmoediging, moeiten, vermoeidheden, druk enzovoorts – maar deze zijn niet tevergeefs. Terwijl we door de verschillende delen van onze aardse levens gaan, kunnen we er het beste van maken, ieder aspect van ons leven offerend voor Zijn heerlijkheid. We doen dat met zelfs die gebieden van ons leven die werelds en algemeen schijnen.

“Of jullie dan eten, of jullie drinken, of jullie iets doen, doet alles voor de heerlijkheid van God!” (1Kor. 10:31;SW)

Alle beproevingen van het leven krijgen een nieuwe betekenis wanneer ze ondergaan worden *“als voor de Heer,” “in de naam van de Here Jezus,” “voor de heerlijkheid van God.”* Ieder detail van het leven, tot aan de kleinste deeltjes toe, krijgt dan gewicht en *“bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid”* (2Kor. 4:17;SW)

Met God Die gelegenheid heeft om Zijn eigen buitengewone leven te leven doorheen de alledaagse beproevingen van onze alledaagse levens, wordt er voor ons een blijvende waarde voor alle tijden voortgebracht. Dit is goddelijk leven dat vloeit door de meest gewone noodzakelijkheden van onze levens – een onlosmakelijk deel van de plaats van Zijn lijden in ons.

Menselijke basisbehoeften

“Of jullie dan eten, of jullie drinken, of jullie iets doen, doet alles voor de heerlijkheid van God!” (1Kor. 10:31;SW)

De gelovige moet, samen met de rest van de schepping, omgaan met beproevingen die gepaard gaan met menselijke basisbehoeften (dwz. voedsel, huisvesting en kleding). We zouden niet de lasten hoeven te hebben die met deze behoeften verbonden zijn, als we in ons thuisland zouden zijn. Wij delen in de ervaring van deze noodzakelijkheden omdat we hier zijn. Wij zijn hier *“ten behoeve van Hem”* en door geloof doen we dat *“met Hem.”*

Onze Vader leert ons essentiële lessen door het ervaren van deze noodzakelijkheden. Hij stelt onze perspectieven bij voor wat echt is en blijvende waarde heeft, en leert ons goddelijke tevredenheid.

“Niet dat ik dit zeg vanwege gebrek, want ik leerde met de omstandigheden waarin ik ben tevreden te zijn. En ik heb waargenomen wat het is vernederd te zijn. En ik heb waargenomen wat het is overvloed te hebben. In elk ding en in alles ben ik ingewijd: én in verzadigd zijn én in honger lijden én in overvloed hebben én in gebrek hebben” (Filip. 4:11,12;SW)

De omstandigheden van het leven draaien om onze menselijke behoeften en nemen veel van onze tijd en energie in beslag. Ze zijn het lot van ons bestaan en dat is zo door goddelijk ontwerp. Toch zijn we in staat deze tijd te verlossen van de ijdelheid van Adams afstammelingen en het omgevormd te krijgen tot dat wat van hemelse waarde is.

“En alles, wat jullie ook maar doen in woord of in daad, doet alles in de naam van de Heer Jezus, de God en Vader dankend door Hem ... Wat jullie ook mogen doen, werkt uit de ziel, als voor de Heer en niet voor mensen” (Kol. 3:17,23;SW)

Werken voor je onderhoud

“...het goede werkend met de eigen handen, opdat hij iets te delen moge hebben aan die nood heeft” (Efe. 4:28;SW)

Voedsel, kleding en huisvesting brengen noodzakelijkerwijze ook ons dagelijks werken voor onderhoud in beeld. Voorzien in levensonderhoud is een onlosmakelijk deel van onze goddelijke opdracht.

Niet alleen moet voedsel verbouwd of gekocht worden, het moet schoon gemaakt, bereid en bewaard worden. Niet alleen moet kleding gekocht worden, het moet gewassen worden en voor gezorgd worden. Niet alleen moet huisvesting zeker gesteld worden, ze moet ook onderhouden worden. Voor de gelovige gaat heel het proces over de Vader en Zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. Al deze taken gaan over het onderhouden van onze levens hier *“ten behoeve van Hem”*. We doen dit allemaal *“voor Hem”*, zodat we het voorrecht mogen hebben van het zijn van Zijn *“vaten van barmhartigheid.”*

Wij dienen onze Heer – in ieder geval in deze tijd – op eigen kosten. We moeten voorzien in ons eigen onderhoud zodat we voor Hem kunnen leven. Dit is omdat we leven op vijandige bodem. We moeten dit als het ware *“undercover”* doen.

We worden niet erkend voor de hoge en verheven posities die we hebben in de hemelse regering. We worden niet bevestigd als de zonen van God die we zijn. Onze posities en taken zijn op dit moment verborgen achter een sluier. Op dit moment is het een geheime operatie voor de wereld, maar wanneer de ontsluiting van onze ware identiteit plaatsvindt – *“de openbaring van de zonen van God”*(Rom. 8:29;SW) – dan zal de onderschikte ijdelheid verwijderd worden en zullen we rijkelijk vergoed worden, overvloedig terugbetaald.

Sta niet toe dat het gewone verspilld wordt. Laat de omzettingen van hun waarde en weelde niet aan u voorbij gaan. Grijp het goddelijk standpunt! Wees...

“in ijver, niet lui van geest, de Heer vurig dienend” (Rom. 12.11;SW)

“en er naar te streven rustig te blijven en betrokken te zijn met het eigene en te werken met jullie eigen handen, zoals wij jullie opdragen” (1Thess. 4:11;SW)

“En laat ook de onzen leren voor te gaan in goede werken[de kanttekening van de KJAV heeft hier: “beoefen een eerlijk beroep uit”] voor de noodzakelijke noden, opdat zij niet onvruchtbaar zullen zijn” (Titus 3:14;SW)

Paulus' voorbeeld van werken

“Jullie zelf weten dat voor mijn behoeften, en van die met mij zijn, deze handen mij dienstbaar zijn”(Hand. 20:34;SW)

Werk is zoveel meer dan een manier van geld verdienen. Het is de gelegenheid voor God om Zijn leven in ons uit te leven. Werk is een deel van Zijn plan voor ons. Uiteindelijk is God onze Werkgever, omdat we in werkelijkheid voor Hem werken.

Zelfs Paulus, de apostel van de natiën(Rom. 11.13), werkte en wel met zijn eigen handen.

“En wij zwoegen, werkend met eigen handen” (1Kor. 4:12;SW)

Paulus liep weg van zijn *“mest”* religie. Hij achtte het alles *“schade”* vanwege Christus (Filip. 3.7). Het was ecclesiastaal afval. In het proces verloor hij zijn *“professionele bediening.”* Paulus nam het maken van tenten ter hand als levensonderhoud (Hand. 18:1-3). Daarmee leerde hij ons de goddelijke waarde en het doel van werken.

Ook wij zijn een soort *“tentenmakers.”* Dat wil zeggen: we werken met onze eigen handen om in ons levensonderhoud te voorzien. *“Tenten maken”* vindt in ieder van ons z'n eigen vorm. Het maakt weinig uit, in het goddelijk perspectief van zaken, wat nu de bijzondere details zijn van ons eigen *“tenten maken.”* Het belangrijkste is *dat* we *“tenten maken.”*

Ons beroep is voor God niet hoger of doet Hem meer genoegen dan welk ander. Alle werk heeft betekenis als het voor de Heer wordt gedaan. Het leven van God in ons maakte alle dingen die we doen heilig.

Hoewel Paulus in zijn onderhoud voorzag door het maken van tenten, is dat niet wat zijn leven bepaalde. Hij was niet *“Paulus, de tentenmaker.”* Nee, hij werd bepaald door de hemel in het licht van zijn goddelijke roeping: *“Paulus, de apostel.”* Hij maakte alleen tenten opdat hij het werk van een apostel kon doen.

Als gelovigen moeten we ons *“wereldse”* werk als goddelijk beschouwen – *“als voor de Heer”* (Efe. 6:5-8; Kol. 3:22-24; Titus 2:9,10). Zo is ieders beroep een hoge roeping van God (Efe. 4:19). Zoals William Carey (1761-1834) eens zei: *“Het is mijn werk het evangelie te preken, en ik ben schoenmaker om mijn rekeningen te betalen.”*

Vaak wordt op de man die Gods Woord verkondigt neergekeken, alsof hij niet echt is als hij geen religieus salaris ontvangt. Het is verbazingwekkend hoe zaken zijn omgedraaid. Het is een feit dat Paulus niet *“te koop”* was. Nee, hij was de slaaf van Jezus Christus, die als nederig werkmans in zijn onderhoud voorzag.

Watchman Lee geeft zijn eigen getuigenis:

“Paulus werkte met zijn handen, tenten makend, om zowel zichzelf als die met hem waren te ondersteunen. Hij werkte om zijn jonge medewerkers te kunnen helpen. Dit geeft aan dat Paulus’ weg niet die was van de hedendaagse geestelijkheid, die van het preken een beroep maakt” – *Life – Study of Acts*, p. 479.

Paulus herinnert ons er aan dat ook wij een hemelse roeping hebben. Hij dringt er bij ons op aan waardig te wandelen naar de roeping waarmee we geroepen werden. We moeten niet wat we doen voor levensonderhoud verwarren met het doel van onze goddelijke roeping. De omstandigheden van onze aardse werkzaamheden zijn niet meer dan het achterdoek van Gods werkzaam zijn in onze levens. Ze zijn het toneel van de Meester Artiest.

Iedere gelovige is groepen tot een “full time” bediening in de context van het persoonlijke dagelijkse leven. We zijn allemaal kleine zelfstandigen in voltijdse dienst. Ieder gebied en ieder aspect van het leven horen Hem toe. Wat ook de omstandigheden van het leven om ons heen zijn, wat ook welk aards beroep we gebruiken om te voorzien in wat wij en die van anderen rondom ons nodig hebben, we hebben een goddelijke roeping waarmee we geroepen zijn.

Wij hebben de heerlijke gelegenheid om onze levens te leven voor de Heer, Hem dienend in de context van “tenten maken”. Vaker wel dan niet kan deze context het uiterlijk hebben van een monotone, dagelijkse routine, maar het leven van God, z’n volle baan lopend in onze dagelijkse omstandigheden, zal onze levens alles behalve monotoon en routineus maken.

“Want jullie zelf hebben waargenomen hoe het hoort ons te imiteren, omdat wij niet ordeloos zijn onder jullie, noch aten wij genadevol gegeven brood bij iemand, maar met zwoegen en arbeid, nacht en dag, werkend om niemand van jullie tot last te zijn. Niet dat wij geen recht hebben, maar opdat wij onszelf als voorbeeld mogen geven aan jullie, ter imitatie van ons. Want ook toen wij bij jullie waren, droegen wij dit aan jullie op, dat indien iemand niet wil werken, laat hem ook niet eten! Want wij horen dat sommigen onder jullie ordeloos wandelen, niet werkend, maar zich overal mee bemoeiend. Maar aan zulken dragen wij op en bemoedigen wij in de Heer, Jezus Christus, dat werkend met rust, zij het eigen brood mogen eten” (2Thess. 3:7-12;SW)

Goddelijke roeping

*“Slaven, weest gehoorzaam aan de heren naar het vlees, met vrees en beven, in eenvoud van jullie harten, **als aan Christus**, niet naar ogenlavernij, als mensenbehagers, maar als **slaven van Christus**, doende de wil van God vanuit de ziel, met goed gemoed **slavend als voor de Heer en niet voor mensen**, waargenomen hebbend dat al wat een ieder goed zou doen, dit zal hij terugontvangen van de Heer, hetzij slaaf, hetzij vrije”* (Efe. 6:5-8;SW)

Dit is een verbazingwekkende passage. Hier spreekt Paulus van hen die het grootste nadeel hebben in hun dagelijkse werk – slaven. Hij beschrijft de meest extreme werkomstandigheden, zodat we zouden weten dat *alle werk*, hoe moeilijk en beproevend ook, hoe belastend en vermoeiend ook, gedaan kan worden *“als voor de Heer en niet voor mensen”, “hetzij slaaf, hetzij vrije.”*

In feite moet *alles* wat we doen gedaan worden *“als voor de Heer, en niet voor mensen.”*

“En alles, wat jullie ook maar doen in woord of in daad, doet alles in de naam van de Heer Jezus, de God en Vader dankend door Hem ... Wat jullie ook mogen doen, werkt uit de ziel, als voor de Heer en niet voor mensen” (Kol. 3:17,23;SW)

“Of jullie dan eten, of jullie drinken, of jullie iets doen, doet alles voor de heerlijkheid van God!” (1Kor. 10:31;SW)

Zelfs de meest zware van onze werkomstandigheden kunnen bewust voor onze Vader uitgevoerd worden. Ons werk is uiteindelijk voor Hem.

Paulus wilde dat wij iets wisten over ons werken, want in de context van dagelijks werk schrijft hij...

“waargenomen hebbend dat al wat een ieder goed zou doen, dit zal hij terugontvangen van de Heer, hetzij slaaf, hetzij vrije” (Efe. 6:8)

“Wat jullie ook mogen doen, werkt uit de ziel, als voor de Heer en niet voor mensen, waargenomen hebbend dat jullie van de Heer de compensatie van het lotdeel zullen ontvangen. Jullie slaven voor de Heer, Christus” (Kol. 3:23,24;SW)

Werk dat gedaan wordt *“als voor de Heer”* zal beloond worden. Hoe kan dat niet zo zijn, want met hem levend en werkend doorheen ons zijn al onze werken *“het werk van de Heer.”*

“Daarom, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwrikbaar, overvloedig in het werk van de Heer, altijd wetende dat uw werk in de Heer niet vergeefs is”(1Kor. 15:58;SW)

Onze werken kunnen levend zijn met het leven van God – zij kunnen Zijn broodwinning zijn in ons.

Heel het leven gaat over Hem! Geniet er van!

Zwakheden

“Over deze zal ik roemen, maar over mijzelf zal ik niet roemen, behalve in de zwakheden” (2Kor. 12:5;SW)

Zoals we al overdacht hebben heeft lijden veel aspecten en afmetingen. We kijken nu naar de categorie van *algemeen lijden*, lijden dat wij gemeen hebben met heel de mensheid. We hebben gekeken naar de beproevingen die verbonden zijn met de menselijke basisbehoeften (dwz. voedsel, huisvesting en kleding). We zullen nu kijken naar het lijden dat verbonden is met onze breekbare lichamen (dwz. beperkte, zwakke, ouder wordende, ziekelijke lichamen). Paulus zegt over deze:

“Daarom zal ik een welbehagen hebben in zwakheden, in schandelikheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles ten behoeve van Christus, want wanneer ik zwak ben, dan ben ik krachtig” (2Kor. 12:10;SW)

Het Griekse woord voor “zwakheden” dat door Paulus werd gebruikt was *astheneia* (Strong’ Greek Lexicon #769), en betekent “zwakheid, in het bijzonder: ziekelijk, breekbaar” en wordt meestal vertaald met “ziekte”, “zwakheid” en “zwakte.”

We hebben het nu over de natuurlijke problemen die verbonden zijn met menselijke breekbaarheid. Ieder van ons moet hieronder lijden en dat neemt toe naarmate we ouder worden. Paulus was goed bekend met een zwak lichaam toen hij Gods Goede Nieuws verkondigde. Toch, vanwege Paulus’ goddelijke perspectief, leerde hij te verheerlijken in deze zwakheden.

“Jullie hebben waargenomen dat vanwege ziekte van het vlees, ik het evangelie eerder aan jullie breng” (Gal. 4:13;SW)

“Als er geroemd moet worden, dan zal ik roemen van mijn zwakheid” (2Kor. 11:30;SW)

“En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is voor jou voldoende, want kracht wordt in zwakheid geperfectioneerd. Dan zal ik met veel voldoening roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus zijn tenten opslaat over mij” (2Kor. 12:9;SW)

“Daarom zal ik een welbehagen hebben in zwakheden” (2Kor. 12:10;SW)

Paulus kende de zwakheden van de mensheid maar al te goed. Hoe kon Paulus een “welbehagen” en “voldoening” hebben in zo’n breekbare staat? Omdat hij het tegengewicht, de overvloeiende heerlijkheid die het zou brengen, kon afwegen!

Lijdt u onder pijntjes en pijnen? Worden uw stappen trager? Verdwijnt uw lichamelijke kracht? Kreunt uw lichaam onder kwalen en ziekten? Waarom? Alleen omdat we nog niet thuis zijn! We lijden al deze dingen omdat we hier op missie zijn, *“ten behoeve van Hem.”*

“Wij hebben waargenomen dat wanneer Hij tevoorschijn gebracht zal worden, wij zullen zijn zoals Hij is, want wij zullen Hem zien zoals Hij is.”(1Joh. 3:2;SW)

“Wanneer Christus, jullie leven, openbaar mag worden, dan ook zullen jullie, samen met Hem, openbaar gemaakt worden, in heerlijkheid” (Kol. 3:4;SW)

“omdat die Hij tevoren kent, Hij ook tevoren bestemt tot gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon, opdat Hij de eerstgeborene zal zijn onder vele broeders” (Rom. 8:29;SW)

“En zoals wij het beeld van de zielse dragen, zo zullen wij het beeld van de Hemelse dragen” (1Kor. 15:49;SW)

“Die het lichaam van onze vernedering zal omvormen gelijkvormig aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, naar de werking van Die Hem in staat stelt zelfs het al aan Zich te onderschikken” (Filip. 3.21;SW)

Dat is zeker heerlijke hoop! Men kan zich verheugen wanneer men dingen ziet vanuit het goddelijk perspectief!

Gods vaten van barmhartigheid aan een kreunende schepping

“Want wij hebben waargenomen dat de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt” (Rom. 8:22;SW)

Kijkend naar de zaak van het algemene lijden, hebben we gezien dat we geroepen zijn geworden en hier gelaten *“ten behoeve van Christus”*, om een te zijn met *“de hele schepping”* die *“kreunt en ... zwoegt”*.

Jezus Christus is de onthulling van de Vader. De Here Jezus Christus kwam en drong binnen in onze duisternis en gebrokenheid, zodat we het leven en licht van de Vader zouden kennen. Hij raakt onze breekbaarheid en leegte aan met de liefde van Zijn Vader.

Wij zijn ook tot zonen van de Vader gemaakt, maar we worden nog niet meegenomen naar ons erfdeel, naar ons hemels thuis. In plaats daarvan worden wij – leden van Christus' Lichaam – hier gelaten als vaten van barmhartigheid om de Zoonchapbediening van opbeuring en vertroosting verder uit te voeren.

Dus wanneer een band lek is, wanneer onze kinderen ziek zijn, wanneer de buurman moeilijk doet, wanneer de maandelijkse bankafschriften in de bus vallen, wanneer de taken te veel en te zwaar zijn, wanneer de dokter heeft gebeld met de uitslag van een onderzoek, denk er dan aan waarom we sowieso hier zijn: Wij – leden van Zijn Lichaam – vinden onszelf terug, diep in de kennelijke ijdelheid van het leven, als de uitdrukking van ons Hoofd, een kreunende en zwoegende schepping licht gevend op onze zeer heerlijke Vader.

“omdat wij leden van Zijn lichaam zijn” (Efe. 5:30;SW)

Wat een eenheid: Hij is ons Hoofd, wij zijn Zijn Lichaam!

“En Hij is het hoofd van het lichaam, de ecclesia. Hij is het origineel, Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alles eerste mag worden”(Kol. 1:18;SW)

Met Hoofd en Lichaam verenigd zetten we de grote onthulling voort van de Vader's niet ophoudende liefde en ongebonden genade. Wij gaan, samen met onze apostel, binnen in *“de verdrukkingen van Christus.”*

*“Nu verheug ik mij over het lijden voor jullie en ik vul in mijn vlees de tekorten aan van de **verdrukkingen van Christus**, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de ecclesia”(Kol. 1:24;SW)*

Net als Paulus worden we er toe gebracht te verlangen naar *“de deelname aan Zijn lijden.”*

*“om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en **de deelname aan Zijn lijden**, gelijkvormig wordend aan Zijn dood” (Filip. 3:10;SW)*

De “*verdrukkingen van Christus*” gaan door. De Here Jezus Christus dringt nog steeds door in de duisternis en verbrokenheid en Hij doet dat doorheen ons, opdat anderen het licht en leven van de Vader leren kennen. Door onze breekbaarheid en leegte heen raakt Hij anderen aan met de liefde van de Vader. Het is op die wijze dat we geroepen worden – in momenten van kennelijke ijdelheid – de goddelijke onthulling van de Vader in de Persoon van Zijn Zoon mogen uitleven.

Hoor opnieuw deze heerlijke woorden, vers en nieuw!

“want zoals het lijden van Christus in ons overvloeit, zo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig. Of wij nu verdrukt worden, het is ten behoeve van jullie bemoediging en redding, of dat wij bemoedigd worden, het is ten behoeve van jullie bemoediging, werkend in de volharding van hetzelfde lijden dat ook wij lijden, en onze verwachting is bevestigd over jullie. Waargenomen hebbend dat als jullie deelnemen aan het lijden, dan ook aan de vertroosting”(2Kor. 1:5-7;SW)

“In alles verdrukt, maar niet benauwd; niet goed wetend hoe, maar niet wanhopig; vervolgd wordend, maar niet verlaten wordend; neergeworpen, maar niet verloren; altijd het sterven van Jezus in het lichaam meedragend, opdat het leven van Jezus ook in ons lichaam openbaar zou worden. Want wij, die leven, worden in de dood overgeleverd, omwille van Jezus, opdat het leven van Jezus ook openbaar zou worden in ons stervend vlees.” (2Kor. 4:8-11;SW)

“Zoals geschreven werd: dat wij vanwege U de hele dag gedood worden; wij worden gerekend als slachtschapen. Maar in dit alles zijn wij meer dan veroverend, door Die ons liefheeft. Want ik ben overtuigd dat noch dood, noch leven, noch boodschappers, noch machten, noch wat is, noch wat komt, noch krachten, noch hoogten, noch diepten, noch welk ander schepsel ook, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, in Christus, onze Heer” (Rom. 8:36-39;SW)

Diverse beproevingen en verleidingen

*“Jullie hebben geen beproeving gekregen dan **een menselijke**, en God, Die getrouw is, zal jullie niet achterlaten om beproefd te worden boven wat jullie kunnen hebben, want Hij zal samen met de beproeving ook de voortzetting maken, zodat jullie in staat zijn het te ondergaan” (1Kor. 10:13;SW)*

Voordat we onze overdenking van algemeen lijden zullen verlaten, zullen we aandacht schenken aan het gebied van verleiding. Het is zeker een gebied van lijden dat “*menselijk*” is.

Beproevingen en verleidingen zijn het algemene lot van de mensheid. Jezus, toen Hij hier op Aarde was, zag de verleidingen van de Tegenstander onder ogen.

“veertig dagen beproefd wordend door de duivel ... En alle beproeving afsluitend, trok de duivel zich van Hem terug, tot een bepaalde tijd” (Luk. 4:2 en 13;SW)

Zijn beproevingen waren zodanig dat de schrijver van Hebreeën schreef dat Hij...

“beproefd is in alle opzichten, zonder te zondigen” (Hebr. 4:15;SW)

Waarom ging onze Redder door zulke beproevingen heen? Hij deed dat opdat Hij “*in staat is mede te leven met onze zwakheden*”.

“Daarom moest Hij in alle dingen gemaakt worden als de broeders, opdat Hij een genadevol en trouw Hogepriester zou worden in de dingen bij God, tot het vergeven van de zonden van het volk. Want door wat Hij geleden heeft, beproefd zijnde, is Hij in staat de beproefden te helpen”(Hebr. 2:17,18;SW)

De Here Jezus Christus identificeerde Zich met ons in het ondergaan van beproevingen en verleidingen die algemeen zijn onder de mensen. Als Leden van Zijn Lichaam lijdten we op gelijke wijze.

“Die ons bemoedigt in al onze verdrukking, zodat wij in staat zijn te bemoedigen die in alle verdrukking zijn, met de bemoediging waarmee wij zelf bemoedigd worden door God”(2Kor. 1:4;SW)

De beproevingen en verleidingen die algemeen zijn onder de mensheid, zijn van allerlei soort, zowel “*veelvoudig*”(1Petr. 1:6) als “*divers*” (Jak. 1.2).

Paulus leert ons dat Gods methode van het omgaan hiermee niet is door ons er van te verlossen. In plaats daarvan zegt Paulus: “*want Hij zal samen met de beproeving ook de voortzetting maken, zodat jullie in staat zijn het te ondergaan*”(1Kor. 10:13;SW). Let er

zorgvuldig op dat de goddelijke wijze van “voortzetting” er is om je te versterken, zodat “jullie in staat zijn het te ondergaan.”

“Geliefden, denk niet vreemd over de brand onder jullie, die een beproeving aan het worden is voor jullie, alsof jullie iets vreemds overvalt. Maar naar mate jullie deelnemen aan het lijden van Christus: verheugt je, opdat jullie ook mogen verheugen, jubelend in de openbaring van Zijn heerlijkheid”(1Petr. 4:12,13;SW)

Lijden: hoger en verder

“maar lijdt mede kwaad voor het evangelie, naar de kracht van God” (2Tim. 1:8;SW)

“Wees deelnemer aan de verdrukkingen van het evangelie naar de kracht van God” (2Tim. 1:8; vertaald uit de KJAV)

We hebben iets van het lijden overdacht dat algemeen is onder de mensheid; maar daar bovenop is er lijden dat *speciaal* en *uniek* is voor ons als gelovigen. Wij hebben de eer en het voorrecht van het laten liggen van bepaalde opbeuringen en gewillig verder ongemak te lijden – zelfs groot gevaar – om zo de bediening van de verzoening verder te brengen. Dit noemen we *speciaal lijden*. Het gaat hoger en verder dat de basisroep van onze taak. Dit is lijden dat niet alleen volharding en lijden meebrengt, maar ook hogere kracht en geestelijke moed. Ze zijn het nobele toppunt van onze goddelijke aanstelling.

“opdat niemand zou wankelen in deze verdrukkingen van ons, want jullie hebben waargenomen dat wij daartoe zijn bestemd”(1Thess. 3:3;SW)

“Wij zijn daartoe bestemd”. Paulus zelf was, uiteraard, het uitstekende voorbeeld van speciaal lijden. Paulus onderging niet alleen de dingen die horen bij het algemene lijden – **voor** Christus en **met** Christus – maar hij volhardde in speciaal lijden **vanwege** Christus!

Paulus leefde en verkondigde assertief en ten koste van zichzelf de waarheid. Hij wilde niet dat ook maar iets zou worden weggenomen van *“de belediging van het kruis.”* Wat is het een dwaasheid het “populair” te maken door iets weg te nemen of toe te voegen. Hoe weinig stellen we Paulus’ afscheidswaard op prijs:

“Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop volbracht, ik heb het geloof behouden. Verder wordt voor mij de krans van de rechtvaardigheid gereserveerd, die de Heer mij in die dag zal geven, de rechtvaardige Rechter, maar niet alleen aan mij, maar ook aan allen die Zijn verschijning liefhebben” (2Tim. 4:7,8;SW).

Paulus ging hoger en verder in de arena van het speciale lijden. Hij was zelfs de gevangene van de Heer, een *“deelnemer aan de verdrukkingen van het evangelie naar de kracht van God” (2Tim. 1:8; vertaald uit de KJAV).*

Het was het bijzonder Goede Nieuws dat God hem had gegeven, dat hij verkondigde, en waarvoor hij leed. Het was zijn bijzondere “evangelie”:

“mijn evangelie, waarvoor ik kwaad lijd in boeien, als een misdadiger, maar het woord van God is niet gebonden geworden”(2Tim. 2:8,9;SW).

“maar hoewel eerder lijdend en mishandeld wordend, zoals jullie hebben waargenomen in Filippi, zijn wij vrijmoedig in onze God om tot jullie het evangelie van God te spreken, in veel strijd” (1Thess. 2.2;SW).

Indien wij assertief de waarheid verkondigen, dan zullen ook wij *“deelnemer aan de verdrukkingen van het evangelie”* worden. De namen, plaatsen en omstandigheden zullen veranderd zijn, maar in ons eigen lot, in onze eigen omstandigheden, in onze eigen unieke toestand, zullen ook wij *“schandelijk behandeld”* worden en lijden als *“een misdadiger,”* want *“allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden”* (2Tim. 3:11;SW)

“Want God geeft ons niet de geest van vrees, maar van kracht en van liefde en van gezond verstand. Jij dan mag niet beschaamd zijn voor het getuigenis van onze Heer, noch voor mij, Zijn gevangene, maar lijdt mede kwaad voor het evangelie, naar de kracht van God, Die ons redt en roept met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar Zijn voornemen en genade, die ons is gegeven in Christus Jezus vóór aionische tijden”(2Tim. 1:7-9;SW)

Wat een hemelse uitdaging! We zijn geroepen naar een hoog lijden. Hij die oren heeft om te horen, die hore!

Het verlies van religie lijden

“Nu dan mogen wij tot Hem komen buiten het kamp, Zijn smaad dragend” (Hebr. 13:13;SW)

We zullen nu gaan kijken naar een paar gebieden van speciaal lijden. Het eerste dat we zullen overdenken is het verlies van religie. Velen die Christus belijden voelen zich, zo schijnt het, zeer comfortabel binnen de perken van de religie. Ze opereren daar, kennelijk, zonder er misselijk te worden. Anderen, echter, moeten hun geweten volgen naar Hem, *“buiten het kamp.”*

“Daarom leed ook Jezus, opdat Hij het volk zou heiligen door Zijn eigen bloed, buiten de poort. Nu dan mogen wij tot Hem komen buiten het kamp, Zijn smaad dragend” (Hebr. 13:12,13;SW)

Zij van ons die weggegaan zijn *“tot Hem ... buiten het kamp”* zien dit als een grote zegen van vrijheid; maar toch is het voor ons nog steeds een groot verlies. We zagen eerder dat Paulus zijn eigen religieus verleden als een *“verlies voor Christus”* beschouwde.

“Maar al wat voor mij winst was, dezen heb ik vanwege Christus schade geacht. Maar zeker ook acht ik alles schade te zijn vanwege het superieure van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, door Wie ik het al zuiver, en ik acht het vuilnis, opdat ik Christus zou winnen” (Filip. 3:7,8;SW)

Paulus verloor de eer, reputatie, achting en het prestige die met zijn religie mee kwamen. Weglopen van iemands religie kan zeker een groot *“verlies”* zijn. Hoewel bevrijdend buiten alle vergelijk, kan het nog steeds een zeer pijnlijke en benauwende ervaring van verlies zijn: verlies van *“plaats,”* verlies van *“doel,”* verlies van *“vriendschap,”* verlies van *“identiteit,”* verlies van *“verleden,”* verlies van *“erkenning,”* verlies van *“voorrecht,”* verlies van *“bediening,”* verlies van *“sentimentele zaken.”* Alleen iemand die er doorheen is gegaan weet van het grote lijden dat er mee gepaard gaat. Toch kunnen we, met Paulus, zeggen: *“ik acht het vuilnis, opdat ik Christus zou winnen.”*

Dit is lijden dat hoger en verder gaat en het zal overvloedig overtroffen worden door hemelse weelde, op de passende tijd.

Emotioneel lijden

*“herinnering hebbend aan jouw **tranen**” (2Tim. 1:4;SW)*

Zij die Christus' leven in zich hebben leven, zullen veel emotioneel verdriet te verwerken krijgen, want Hij was zeker...

*“een man van **smarten** en vertrouwd met **ziekte**...”(Jes. 53:3;NBG)*

Wandelen met onze Heer is emotioneel geen gemakkelijke weg. Er moet een grote emotionele prijs betaald worden om in te gaan in de *“gemeenschap aan Zijn lijden”*.

Paulus wist heel wel van dit verdriet en ziekte. Luister naar de zware, hartgedragen woorden van onze eigen apostel:

*“slavend voor de Heer met alle nederigheid en **tranen** en beproevingen” (Hand. 20:19;SW)*

*“waakt, herinnerend dat drie jaren, nacht en dag, ik niet ophoud met **tranen** een ieder vermanend” (Hand. 20:31;SW)*

*“Want onder veel verdrukking en **druk van het hart**, schrijf ik jullie door vele tranen” (2Kor. 2:4;SW)*

*“want velen van wie ik vele malen tot jullie zei, maar nu zeg ik het ook **klagend**, wandelen als de vijanden van het kruis van Christus” (Filip. 3:18;SW)*

Paulus betaalde een zware prijs ten behoeve van het Goede Nieuws dat aan hem was toevertrouwd. Het grootste deel van die kosten – die hij dagelijks met zich meedroeg – was dat hij werd blootgesteld aan emotionele pijn: verwerping, verraad, onrecht, laster, bitterheid, haat, vijandigheid, teleurstelling, belachelijk gemaakt en verlaten worden. Dit kwam zelfs van hen die hij probeerde lief te hebben en te dienen, zij aan en voor wie hij zijn leven gaf.

“Maar ik zal met de grootste voldoening uitgeven en failliet gaan ten behoeve van jullie zielen. Hoewel, meer overtreffend jullie liefhebbend, wordt ik steeds minder geliefd” (2Kor. 12:15;SW)

Wat leed Paulus veel, niet alleen door de handen van zondaren, maar ook door de handen van heiligen. Dit *“uitgeven”* van Paulus' leven voor anderen ging verder en hoger dan de normale beproevingen en lijden van het leven. Het was niet anders dan het *“leven van Christus”* dat in hem bekend werd gemaakt (2Kor. 4:10), de *“geest van Christus”* die

werkzaam was in en door Paulus voor anderen – ongeacht de uitkomst. Het was de belichaming van *“het denken van Christus”* in hem (Filip. 2:5).

“Want jullie kennen de genade van onze Heer, Jezus Christus, opdat, rijk zijnde, Hij ten behoeve van jullie arm is geworden, opdat jullie door Diens armoede rijk zouden worden” (2Kor. 8:9;SW)

Emotioneel lijden is niet iets dat uniek was voor onze Heer, Jezus Christus, of voor Paulus, Zijn apostel voor ons. Ja, al Gods heiligen hebben, doorheen de tijd, diepe emotionele pijn en verdrukking moeten lijden.

Luister naar de woorden van Job:

“Mijn naasten zijn het die mij bespotten, mijn oog lekt voor Eloah” (Job. 16:20;SW)

Of luister naar David:

“Ik ben moe van mijn zuchten. Ik doe heel de nacht mijn slaapbank onderlopen, ik maak mijn divan doornat met tranen. Mijn oog is weg door verdriet. Het is oud door al mijn tegenstanders” (Psalm 6:6,7;SW)

Niet alleen gaat de Vader met ons door deze pijnlijke beproevingen – om ons te troosten – maar Hij zal op een dag dit verdriet rijkelijk belonen, vriendelijk en rechtvaardig als Hij is.

“Want God is niet onrechtvaardig, dat Hij het werk van jullie vergeet en de liefde die jullie tonen in Zijn naam, de heiligen dienend en anderen dienend” (Hebr. 6:10;SW)

Denk er aan...

“Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Die het zaad draagt, dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven” (Psalm 126:5,6;SV)

“Want een moment duurt Zijn boosheid, maar een leven lang Zijn goedkeuring. In de avond verblijft de klacht, maar in de morgen is er gejubel” (Psalm 30:5;SW)

“Tranen glinsteren in het licht van geloof en hoop” . C.H. Spurgeon.

Wanneer de donkere nacht van onze ziel voorbij zal zijn, zullen onze tranen – gebotteld door de Vader (Psalm 56:8), beloond worden. En dan zal Hij ...

“Iedere traan uitwissen uit hun ogen, en de dood zal niet langer zijn, noch treurnis, noch geschreeuw, noch ellende zal er langer zijn, want de eerdere dingen gingen weg” (Openb. 21:4;SW)

Gods economische vaten, zelfs in diepe armoede

“want, in veel getestheid van verdrukking, overvloedt de overvloed van hun blijdschap en de overeenkomstige diepte van hun armoede in de rijkdom van hun vrijgevigheid” (2Kor. 8:2;SW)

De Macedonische gelovigen waren zelf arm – “diepe armoede” onthult de Schrift. Dit was hun bijzondere lot, zoals gewoon is bij de mensen. Toch waren het deze heiligen die zo overvloedig waren in hun geven. Lees zorgvuldig:

*“want, in veel getestheid van verdrukking, overvloedt de overvloed van hun blijdschap en de overeenkomstige **diepte van hun armoede** in de **rijkdom van hun vrijgevigheid**, want volgens hun mogelijkheid, mag ik getuigen, en **meer dan hun mogelijkheid**, uit eigen beweging, met veel uitnodiging, van ons de genade vragend en de **gemeenschap van het dienstbetoon aan de heiligen**” (2Kor. 8:2-4;SW)*

Verbazingwekkend! Hun “gemeenschap van het dienstbetoon aan de heiligen” was tot het uiterste van hun kunnen. God gebruikte deze “diepe armoede” vaten zodanig dat ze de “rijkdom van hun vrijgevigheid” overstegen.

Het is niet nodig dat een man veel heeft om door God gebruikt te kunnen worden. Gods genade kan zelfs hen in “diepe armoede” tot vrijgevige gevers maken. Soms zijn zij met de meest overvloedige bronnen in feite behoudende gevers, terwijl God hen met armoedige bronnen gebruikt als Zijn kanalen van vrijgevig geven. Hoe kan dit?

*“Want indien de **bereidwilligheid** er is, is ze zeer aanvaardbaar naar wat ze heeft, niet naar wat ze niet heeft” (2Kor. 8:12;SW)*

Het is niet wat in iemands hand is dat telt – veel of weinig – maar wat in het hart is. “Indien er bereidwilligheid is...” God werkt in beschikbare vaten aan wie Hij een “bereidwillige” geest geeft.

“Want God is het Die in jullie zowel het willen en het werken werkt, ten behoeve van het welbehagen” (Filip. 2:13;SW)

Hij werkt in beschikbare vaten en maakt hen tot kanalen van Zijn bronnen. Kan Hij zulke bronnen in onze handen vertrouwen? Kan Hij ons vertrouwen in het omzetten van aardse bronnen in hemelse weelde? Kan Hij ons vertrouwen met de investering van voorbijgaande, tijdelijke voorzieningen in blijvende hemelse bezittingen?

Veel heiligen die veel bezitten zullen veel oppotten of de stroom uit de bronnen van God blokkeren. Vele heiligen in *“diepe armoede”* zouden op gelijke wijze de bronnen absorberen die in hun bezit kwamen voor hun eigen *“noden.”* Dat was niet het geval bij de Macedonische gelovigen. In plaats van tijdelijk gezind te zijn, alleen kijkend naar hun eigen welzijn, waren zij hemels gezind, kijkend naar het welzijn van anderen.

Ook dit is niet anders dan de *“Geest van Christus”* die Z'n leven leeft in onze levens.

“Want jullie kennen de genade van onze Heer, Jezus Christus, opdat, rijk zijnde, Hij ten behoeve van jullie arm is geworden, opdat jullie door Diens armoede rijk zouden worden” (2Kor. 8:9;SW)

“Draagt elkaars lasten en vervult zo de wet van Christus” (Gal. 6:2;SW)

Overvloedige gelegenheden voor heerlijkheid

Zij van ons die speciaal lijden moeten ondergaan dat verbonden is met onze goddelijk aangestelde roeping, hebben overvloedig gelegenheid voor hemelse heerlijkheid. In dit deel zullen we een catalogus maken van een paar van de gebieden van deze enorme gelegenheden.

Het verlangen om goddelijk te leven

“En al de willenden godvruchtig leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden”
(2Tim. 3:11;SW)

Het ontvangen van het woord van God

“En jullie zijn imitatoren van ons geworden en van de Heer, het woord ontvangend in veel verdrukking met blijdschap van heilige geest” (1Thess. 1:6;SW)

Vergelijk dit met wat Jezus bad in verband met de twaalf apostelen:

“Ik heb hen Uw woord gegeven. En de wereld haat hen, ...” (Joh. 17:14;SW)

Het dragen van elkaars lasten

“Draagt elkaars lasten en vervult zo de wet van Christus” (Gal. 6:2;SW)

We kunnen aanvullend lijden op ons nemen wanneer we niet alleen onze eigen lasten dragen (Gal. 6.5), maar ook die van onze kameraden.

“Maar wij, de sterken, zijn schuldig de zwakten van de niet-sterken te verdragen, en niet onszelf behagen” (Rom. 15:1;SW)

Het verkondigen van het Goede Nieuws - Paulus' evangelie

“Jij dan mag niet beschaamd zijn voor het getuigenis van onze Heer, noch voor mij, Zijn gevangene, maar lijdt mede kwaad voor het evangelie, naar de kracht van God”(2Tim. 1:8;SW)

“Maar ik, broeders, indien ik nog besnijdenis verkondig, waarom wordt ik nog vervolgd? Dan is immers de aanstoot van het kruis verdwenen” (Gal. 5:11;SW)

“... naar mijn evangelie, waarvoor ik kwaad lijd in boeien, als een misdadiger, maar het woord van God is niet gebonden geworden” (2Tim. 2:8,9;SW)

“maar hoewel eerder lijdend en mishandeld wordend, zoals jullie hebben waargenomen in Filippi, zijn wij vrijmoedig in onze God om tot jullie het evangelie van God te spreken, in veel strijd” (1Thess. 2:2;SW)

“want hierom zwoegen wij en worstelen wij” (1Tim. 4:10;SW)

“Om deze reden wil ik alles verdragen om wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de redding mogen verkrijgen in Christus Jezus, met aionische heerlijkheid” (2Tim. 2.10;SW)

Al deze gebieden gaan verder en hoger dan wat normaal is voor de mens. Wij hebben grote en overvloedige gelegenheden voor ons liggen om onze hemelse investering nog verder te vergroten.

“Maar indien kinderen, dan ook lotdeelgenieters; jazeker, gezamenlijk lotdeelgenieters van God en van Christus. Indien wij samen lijden, dan is dat om ook samen verheerlijkt te worden. Want ik reken er op dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet op kan tegen de heerlijkheid die in ons geopenbaard zal worden” (Rom. 8:17,18;SW)

Een kortstondig lijden

“terwijl jullie kortstondig lijden” (1Petr. 5:10;SW)

Op al deze terreinen van lijden die we onderzocht hebben is dit het leidend principe: eerst het kruis, dan de kroon; eerst het lijden, dan de heerlijkheid. Dit is de standaard van Christus.

“uitziende naar de Inwijder en Volmaker van het geloof, Jezus, Die, in plaats van de vreugde die voor Hem ligt, het kruis verdraagt, de schande verachtend, en gezet is aan de rechterkant van de troon van God” (Hebr. 12:2;SW)

“tevoren getuigend van het lijden van Christus en de heerlijkheden daarna” (1Petr. 1:11;SW)

Dit is ook het principe van alle heiligen, wat ook de tijd is waarin zij leefden.

“De God nu van alle genade, Die jullie roept tot Zijn aionische heerlijkheid in Christus Jezus, terwijl jullie kortstondig lijden*, Hij zal aanpassen, vestigen, stevig maken, grondvesten” (1Petr. 5.10;SW)*

Zullen wij terugdeinzen voor deze Christus erende bediening van lijden? Zouden we de problemen en beproevingen niet zien voor wat ze echt zijn, nobele gelegenheden voor hemelse vooruitgang?

Och, dat we toch zouden leren ons zonder reserve over te geven aan de grote wijsheid van Gods verbazingwekkende aanstelling tot lijden!

“opdat niemand zou wankelen in deze verdrukkingen van ons, want jullie hebben waargenomen dat wij daartoe zijn bestemd” (1Thess. 3:3;SW)

Huidige voordelen van lijden

Tijdens onze studies hebben we gesproken over het toekomstige voordeel van lijden. Het lijden van de gelovige heeft echter ook hedendaagse voordelen. We zullen een paar er van eens bekijken.

Lijden drijft ons naar Christus

Waar kunnen we anders heen gaan wanneer we door moeilijke beproevingen gaan, want Hij kent en begrijpt het volkomen. Hij is *“vertrouwd met ziekte”* (Jes. 53:3;NBG), en *“in staat is mede te leven met onze zwakheden”* (Hebr. 4:15;SW). Hij ging onze duisternis binnen, zodat Hij ons daar kon aanraken, en dan leidde Hij ons naar Zijn gulle *“Vader van de lichten, in Wie geen verandering is of een schaduw van omkeer”* (Jak. 1:17;SW)

Indien we Hem niet vertrouwden, hoe zouden we anders onze moeiten kunnen dragen? Wiens liefde troost de door zorgen gekwelde en verbindt de diep bedroefden dan die van onze Redder en Zijn Vader?

“Gezegend de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheid en de God van alle vertroosting, Die ons bemoedigt in al onze verdrukking, zodat wij in staat zijn te bemoedigen die in alle verdrukking zijn, met de bemoediging waarmee wij zelf bemoedigd worden door God, want zoals het lijden van Christus in ons overvloeiend is, zo is ook door Christus onze vertroosting overvloeiend” (2Kor. 1:3-5;SW)

Lijden stelt ons in staat de genade van God te demonstreren

Aardse zorgen brengen in ons goddelijke deugd naar voren, die ons in staat stelt Christus aan de wereld te laten zien. De wereld zal vele malen willen luisteren naar de stem van benauwdheid, nadat ze doof is geworden voor onpersoonlijke preken. Hoe veel onbezorgde harten zijn aangeraakt door te zien op Christus-achtige volharding?

“Jullie zijn onze brief, die geschreven is in onze harten, gekend en gelezen door alle mensen. Want jullie maken een brief van Christus bekend, door ons dienst bewijzend, niet geschreven met inkt, maar met geest van de levende God, niet in stenen platen, maar in vleselijke platen van harten. Maar wij hebben zulk een vertrouwen door Christus, maar God; niet dat wij uit onszelf bekwaam zijn iets te rekenen als uit onszelf, maar onze bekwaamheid is uit God” (2Kor. 3:2-5;SW)

Lijden stelt ons in staat mededogen te hebben

We kunnen echt mededogen hebben met hen die wij dienen, maar alleen wanneer we in staat zijn ons met hen te identificeren.

“Die ons bemoedigt in al onze verdrukking, zodat wij in staat zijn te bemoedigen die in alle verdrukking zijn, met de bemoediging waarmee wij zelf bemoedigd worden door God” (2Kor. 1:4;SW)

Lijden onthult ons onze zwakheid

Er is niets dat ons zo zeer “tot onszelf” kan brengen als lijden. Lijden heeft in dit opzicht immense waarde. We zullen al snel, te midden van onze persoonlijke problemen, vinden hoe zwak we in werkelijkheid zijn. We worden gebracht naar de plaats waar God ons kan gebruiken wanneer we nederig zijn gemaakt. Het principe is altijd helder geweest: zonder nederig gemaakt te zijn kunnen we nooit verhoogd worden.

“een ieder die zichzelf verhoogt zal vernederd worden, doch die zichzelf vernederd zal verhoogd worden” (Luk. 18:14;SW)

Het huis van de pottenbakker

“Het woord, dat tot Jeremia geschied is van den HEERE, zeggende: Maak u op, en ga af in het huis des pottenbakkers, en aldaar zal Ik u Mijn woorden doen horen. Zo ging ik af in het huis des pottenbakkers; en ziet, hij maakte een werk op de schijven. En het vat, dat hij maakte, werd verdorven, als leem, in de hand des pottenbakkers; toen maakte hij daarvan weder een ander vat, gelijk als het recht was in de ogen des pottenbakkers te maken. Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: Zal Ik ulieden niet kunnen doen, gelijk deze pottenbakker, o huis Israels? spreekt de HEERE; ziet, gelijk leem in de hand des pottenbakkers, alzo zijt gijlieden in Mijn hand, o huis Israels!” (Jer. 18:1-6;SV)

In de Schrift wordt over de Vader vaak gesproken als over een pottenbakker, een overeenkomst die grote nadruk plaatst op Zijn altijd aanwezige hand en Zijn goed ontworpen plan voor onze levens.

De pottenbakker heeft altijd de volledige macht over zijn klei. Hij ontwerpt en maakt zijn klei-creaties naar zijn eigen plan. Zo is hij actief in zijn vakmanschap, met zijn vakkundige handen aan het werk.

De passage die we hier hebben van Jeremia, de profeet, beeldt de Vader uit als de Pottenbakker over Israel. Jesaja, de profeet, bevestigt ook dit belangrijke principe.

“Doch nu, HEERE! Gij zijt onze Vader; wij zijn leem, en Gij zijt onze pottenbakker, en wij allen zijn Uwer handen werk” (Jes. 64:8;SV)

Paulus bekrachtigt dit universele principe van de Vader als Pottenbakker, en wij als Zijn klei.

“O mens! Maar wie ben jij, God tegensprekende? Het geboetseerde zal niet tot de boetserende zeggen: Waarom maak jij mij zo? Of heeft de pottenbakker niet het gezag over de klei, om uit hetzelfde kneedsel het ene te maken tot waardevol voorwerp en het andere tot waardeloos?” (Rom. 9:20,21;SW)

Afdalen naar het huis van de pottenbakker

Het is voor de gelovige van het grootste belang *“af te gaan naar het huis van de pottenbakker.”* Het is hier dat we de ware werkelijkheid van het goddelijk perspectief kunnen verkrijgen. Toen Jeremia afdaalde naar het huis van de pottenbakker, zag hij daar de pottenbakker *“een werk op de schijven”* maken.

De pottenbakker heeft de controle

Natuurlijk kon Jeremia duidelijk de klei zien voor wat het was – passief materiaal – en dat het de pottenbakker was, en alleen de pottenbakker, die met vaste hand zijn belangrijke werk aan het doen was.

Het was de pottenbakker die *“een werk op de schijven”* maakte. Een bezoek aan het huis van een pottenbakker onthult dat het alleen maar gaat om de pottenbakker. De klei was, uiteindelijk, alleen maar grond van de Aarde – geheel zonder macht over het eigen ontwerp en bestemming.

“tevoren bestemd zijnde naar het voornemen van Die alles werkt naar de raad van Zijn wil”
(Efe. 1:11;SW)

De Pottenbakker is verantwoordelijk

Wat er van ons, de klei op de schijf van de Pottenbakker, wordt gemaakt is geheel de verantwoordelijkheid van de Pottenbakker. Klei heeft niets de kracht om iets van zichzelf te maken, noch heeft het de kracht om het doel van de Pottenbakker te weerstaan.

Vaten van klei

“O mens! Maar wie ben jij, God tegensprekende? Het geboetseerde zal niet tot de boetserende zeggen: Waarom maak jij mij zo? Of heeft de pottenbakker niet het gezag over de klei, om uit hetzelfde kneedsel het ene te maken tot waardevol voorwerp en het andere tot waardeloos?” (Rom. 9:20,21;SW)

Hier hebben we de pottenbakker die de klei verwerkt tot een vat. Het beeld dat vaak in ons denken wordt gevormd is dat van een verschrompelde pottenbakker, die aan het ronddraaiende wiel zit, zijn handen gebruikend om de klei de vorm te geven die hij wenst. Ja, dit is een beeld van onze Vader Die in ons aan het werk is; maar we missen vaak “de rest van het verhaal”: de klei moet in een oven geplaatst en onderworpen worden aan de extreme hitte van een intens vuur, om zo de vorm stevig te maken en bruikbaar en nuttig te worden voor de eigenaar.

Aha, daar zit het probleem. We vinden het niet erg om door onze Vader vorm gegeven te worden, maar het is het vuur dat de zaak compleet maakt, dat het proces perfectioneert, het deel dat wij niet willen ervaren om zo de perfectie in ons aan te brengen. De schrijver van Hebreëën sprak de waarheid in deze:

“Nu schijnt voor het heden wel alle tuchtiging niet iets van vreugde te zijn, maar van droefheid, ...” (Hebr. 12:11;SW)

Met deze uitspraak kunnen we van harte instemmen en daarom, wanneer we de beproevingen tegenkomen, de verdrukkingen en het verdriet van dit leven, proberen we aan zulk lijden te ontsnappen om zo de vrede en tevredenheid tot stand te brengen waar we zo wanhopig naar hongeren. Maar door dit te doen missen we opnieuw “de rest van het verhaal,” dat in het tweede deel van het vers wordt geleverd:

“... doch geeft daarna vredige vrucht voor hen die door haar geoefend zijn.” (Hebr. 12:11;SW)

Let op het woord “*geoefend*” – een term of een idee dat velen willen mijden vanwege de betrekking van lijden die bij zo’n inspanning betrokken is.

Bovendien missen we, door dit te doen, de geweldige gift die onze Vader voor ons heeft klaar staan door deze ervaring van lijden.

*“Geliefden, denk niet vreemd over **de brand** onder jullie, die een beproeving aan het worden is voor jullie, alsof jullie iets vreemds overvalt. Maar naar mate jullie deelnemen aan het lijden van Christus: verheugt je, opdat jullie ook mogen verheugen, jubelend in de openbaring van Zijn heerlijkheid” (1Petr. 4:12,13;SW)*

Het principe van Gods werk in onze levens is dat lijden vooraf gaat aan heerlijkheid. De vurige brand moet komen vóór onze voorbestemde heerlijkheid. Het woord “brand” is het Griekse woord *purosis* (Strong's Greek Lexicon #4451), en betekent “smelten.”

Wanhoopt u over wat u doormaakt? Verbaas u niet, de vurige oven is net zo goed deel van Gods doelstelling voor u als het wiel van de pottenbakker. Omdat u Gods klei bent – Zijn werkstuk – is Hij verantwoordelijk voor wie u bent – ook in iedere beproeving. Hij gebruikt ze, net zoals de pottenbakker, naar Zijn eigen wijsheid en naar Zijn eigen oordeel.

Soms lijkt het gemakkelijk wanneer de Pottenbakker Zijn handen aan ons zet – wanneer we op Zijn wiel zijn. Het is wanneer we “verplaatst” worden van het wiel naar de oven dat we ons zo alleen “voelen,” te midden van het vuur; maar zelfs dan is Hij de Pottenbakker.

We zijn blij met de woorden van Arthur P. Adams (1847-1925):

“God heeft mij geschapen met een bepaald doel. Dat doel zal ik uiteindelijk vervullen in Zijn bedeling. Het is een wijs en goed doel, een waarmee ik perfect tevreden zou zijn als ik het maar kon begrijpen. Met dat doel voor ogen ben ik voortdurend in beweging. Alle dingen lijken me in die ene richting te sturen en ik zal er zeker arriveren. Ik zal zeker het doel van mijn schepping vervullen en alles wat ik moet doen is mezelf in Zijn handen te laten, net als klei in de handen van de pottenbakker wordt gevormd naar Zijn wil.”

We zijn ook blij met de woorden van William Mealand (1873-1957):

“Hij vindt genoegen in Zijn eigen werk. De ver reikende doelen er van zijn het vestigen van het genoegen van Gods wil; en dat die uitstekend is zal hemels duidelijk worden boven alle aardse vertoon ... Vaten van eer voor en in de hand van de Pottenbakker – niet alleen door Hem, maar voor Hem gemaakt.”

Hij is *altijd* de Pottenbakker en wij zijn *altijd* Zijn klei, zelfs in de oven. *Dit* is “de rest van het verhaal.”

Gevormde vaten

“En het vat, dat hij maakte, werd verdorven, als leem, in de hand des pottenbakkers...” (Jer. 18:4;SV)

Jeremia zag dat het vat gevormd (de Statenvertaling heeft hier: verdorven) was, maar let op, het vat was “gevormd” in de hand van de pottenbakker!

Natuurlijk was het dat! De klei kan zichzelf niet vorm geven! Indien het vat van klei “gevormd” is, is dat de verantwoordelijkheid van de pottenbakker.

Een reisje naar het huis van de pottenbakker zal de hand van de Pottenbakker in alle dingen tonen, ook in alle dingen van de gebrokenheid van het leven. Uiteindelijk is Hij Degene Die het vat vormt. Het is Zijn werk. Duidelijk en simpel gezegd: ieder vat is wat het is vanwege de Pottenbakker.

Gevormd, maar nog steeds in de hand van de Pottenbakker

Wij zijn in de hand van de Pottenbakker. Hij maakt ons. In welke fase van de vorming van de klei op het wiel ook is, het is altijd in de controlerende hand van de Pottenbakker. Niet alleen is de klei op het wiel in de macht van de Pottenbakker, de klei is ook altijd dichtbij de Pottenbakker – want Zijn handen zijn altijd aan de klei. Dit spreekt over de nauwe band tussen de Pottenbakker en Zijn klei.

Wat een vrede krijgen we als we echt deze woorden overdenken. Het maakt niet uit welk lot we in het leven mogen hebben, of wat de omstandigheden zullen zijn; elk van Zijn vaten rust o zo veilig in Zijn vaardige handen.

“Want in Hem leven wij en bewegen wij en bestaan wij, zoals ook sommige van jullie poëten verklaard hebben: ‘Want ook wij zijn van dat ras’” (Hand. 17:28;SW)

Dit is de kernwaarheid die ons zal toestaan om hieraan gevolg te geven:

“Weest in niets bezorgd” (Filip. 4:6;SW)

William Mealand (1873-1957) schreef deze heerlijke waarheid.

“Hoe groot is het als we ons bewust worden in Zijn hand te zijn! Wat een evenwicht en kalmte! Want dan, ook zal zouden slechte omstandigheden of wanhoop dichtbij komen, bevinden we ons nog steeds in die hand. Als onze “trouwe Schepper” wordt Zijn woord aan onze harten bevestigd in alle fijne gradaties: “...Ik heb het gedaan, en Ik zal u opnemen, en Ik zal dragen en redden” (Jes. 46:4;SV).

Hij maakte het nieuw – een ander vat.

“... toen maakte hij daarvan weder een ander vat, gelijk als het recht was in de ogen des pottenbakkers te maken” (Jer. 18:4;SV)

Jeremia zag ook een proces. Hij zag de pottenbakker de klei steeds weer tot een ander vat maken. Als de klei weer tot een ander vat gemaakt wordt, is dat ook gelijk en geheel de verantwoordelijkheid van de pottenbakker. De pottenbakker is altijd verantwoordelijk voor wat hij maakt.

De Pottenbakker is trouw en zet Zijn werk voort totdat Hij de klei tot een vat van Zijn eigen verlangen en plan heeft gemaakt. Dit is gewoon de werkwijze van de Pottenbakker: de klei wordt gevormd en dan opnieuw gemaakt. We zien het in heel het verhaal van de schepping, want er komt een dag waarin er *“nieuwe hemelen en een nieuwe Aarde, waarin rechtvaardigheid woont”* zullen zijn (2Petr. 3.13;SW)

Vertrouwen op het vakmanschap van de Pottenbakker

In het huis van de pottenbakker kon Jeremia het altijd draaiende wiel zien en de voortdurende druk van de handen van de ontwerpende handen van de pottenbakker.

Het leven is zwaar – *echt* zwaar. Dat is het door het ontwerp van de Pottenbakker. Hij neemt ieder van ons ergens heen en kneedt en maakt ons – heel de lange weg. We zijn allen op verschillende paden, maar het zijn paden die Hij Zelf wijs heeft gekozen.

Het draaien van het wiel van de Pottenbakker

Wees eerlijk, voelt u niet vaak dat uw leven uit de bocht vliegt? Lijkt het er niet op dat het een puinhoop is? Dat het gewoon nutteloos is, draaiend en kerend op een doelloze koers?

Dit is niet anders dan het draaien van het wiel van de Pottenbakker onder u.

De druk van de handen van de Pottenbakker

Ligt de druk van het leven zwaar op u? Voelt de druk vaak als te groot, meer dan u kunt dragen?

Paulus, onze apostel, voelde deze druk maar al te zeer. Ze scheen ondraagbaar en levensbedreigend. Luister naar zijn diepgevoelde uitdrukking ...

“... dat wij zo bovenmate en boven vermogen belast werden dat wij ook wanhoopten aan ons leven” (2Kor. 1:8;SW)

Ken deze waarheid: Dit is niet de druk van de “omstandigheden” die u voelt, maar de hand van de Pottenbakker, Die krachtig drukt op het oppervlak van uw klei. Denkt u dat deze druk het werk van de Pottenbakker in uw leven hindert? Nee, zeker niet, het *is* het werk van de Pottenbakker!

Geliefde van de Pottenbakker, wees niet ontmoedigd door Zijn liefdevolle, wijze werk. Vertrouw Hem volkomen. Wacht geduldig op Hem, terwijl Hij Zijn levenlange werk aan u uitvoert. U bent tenslotte Zijn werkstuk en alleen Hij is verantwoordelijk.

Wees niet teleurgesteld over Zijn werk, Zijn methoden en Zijn timing. Vertrouw Hem gewoon zonder enige reserve. Hij is absoluut vakkundig en trouw en Hij zal Zijn werk (u), voltooien met de allerhoogste perfectie!

Verbaas u niet. Zijn werk is groter en grootser dan wij kunnen zien vanuit het standpunt van het draaiende wiel. U bent die u bent omdat God u op die manier heeft gemaakt. U verandert altijd, gevormd en opnieuw gemaakt, omdat Hij de Pottenbakker is en u Zijn klei. De Pottenbakker is gestadig en toegewijd bezig met Zijn klei. Hij is aan het werk, u tot een vat van Zijn keuze makend.

“Het geboetseerde zal niet tot de boetserende zeggen: Waarom maak jij mij zo?” (Rom. 9:20;SW)

Omdat u Gods klei bent – Zijn werkstuk – is Hij, in iedere fase van het proces, voor u verantwoordelijk. God zal Zijn draaiende wiel en de ferme druk van Zijn handen naar Zijn eigen inzicht gebruiken.

Hij is *altijd* de Pottenbakker, en wij zijn *altijd* Zijn klei.

De eerbare vaten van de Pottenbakker

De Pottenbakker is nu bezig met het langdurige proces van het ons maken tot eerbare vaten voor Zijn gebruik. In de Schrift kunnen we een aantal eerbare gebruiken van “vaten” zien.

Vaten voor dienstbetoon

In vaten kun je iets stoppen. De zijn ontworpen om dingen te bevatten. Er worden in de Hebreeuwse Schrift vele soorten “vaten” genoemd, waarvan God sommige gebruikte als eerbare vaten voor Zijn doelstelling. Hier zijn een paar voorbeelden:

“de heilige vaten van de Elohim” (1Kron. 22:19;SW)

*“vaten van het **dienstbetoon** van het huis van JAHWEH” (1Kron. 28:13;SW)*

*“gebruiksvoorwerpen van voor het huis van JAHWEH, gebruiksvoorwerpen voor het **dienen**” (2Kron. 24:14;SW)*

“een rein vat brengen ten huize des HEEREN” (Jes. 66:20;SV)

Let op de woorden “dienstbetoon” en “dienen”. Vandaag zijn wij Zijn vaten voor zulk dienstbetoon en bediening in de deze tijd. Er is het kneden door de hand van de Pottenbakker voor nodig om dit proces te voltooien, opdat we uiteindelijk van dienst kunnen zijn en anderen kunnen dienen.

Vaten voor vrucht

In de Hebreeuwse Schrift lezen we van vaten die gebruikt werden om vruchten in te bewaren.

“Neemt van het gesnoeide van het land in jullie vaten en neemt mee naar de man als geschenk, een weinig balsem en een weinig honing, parfum en mirregom, pistachionoten en amandelen” (Gen. 43:11;SW)

Zeker, ook vandaag verlangt de Pottenbakker naar vaten die Zijn eigen, speciale, vrucht kunnen bevatten. Hij verlangt er naar dat wij vruchtgevulde vaten zijn.

Vaten van licht

“doch de verstandigen namen olie in de kruiken, met hun lampen” (Matt. 25:4;SW)

Lichtbrengers zijn ook een gewoon gebruik van vaten in de Schrift, en ook wij zijn ontworpen door de Vader om dragers van Goddelijk Licht te zijn.

“want de sprekende God heeft gezegd: uit duisternis zal licht schijnen, dat schijnt in onze harten voor verlichting met de kennis van de heerlijkheid van God in het gezicht van Jezus Christus. Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de overstijging van de kracht van God zou zijn en niet uit ons” (2Kor. 4:6,7;SW)

Paulus sprak een paar verzen eerder over *“het licht van het evangelie”*. Dit was de *“schat in aarden vaten”* (dwz. Christus Die in ons woont). Deze verwijzing naar de aarden vaten kan niet anders doen dan ons herinneren aan Gideon (Richt. 7) en de lichtvaten die gebroken werden zodat het licht vrijgelaten kon worden.

Gods heerlijke Licht verblijft in ons, maar het is alleen in onze gebrokenheid dat deze Goddelijke Verlichting uit ons gaat stralen.

Rusten in de wijsheid van het huis van de Pottenbakker

Er is veel rijkdom te vinden in het huis van de Pottenbakker. De gelovige moet toestaan dat zijn ervaringen en emoties voorrang geven aan de waarheid van Vader's wijze vakmanschap.

En wat dan met alle beproevingen en ontberingen die zwaar op onze harten en zielen drukken? Geen zorgen! Het is alleen maar Zijn hand die op onze klei drukt!

God, Die Zijn eigen zonen niet spaart

Er is een methode die de Vader gebruikt bij Zijn zonen. Ze valt te zien bij Zijn omgang met DE Zoon, de Heer, Jezus Christus.

“Die zelfs Zijn eigen Zoon niet spaart, maar voor ons allen overgeeft” (Rom. 8:32;SW)

De Vader spaarde Zijn Zoon niet.

Hij bespaarde Hem niet de gewone levensprocessen. Hij bespaarde hem niet het lange, stille, verborgen leven van voorbereiding. Hij bespaarde Hem niet het groeiproces.

“De kleine Jongen nu groeit op en werd krachtig, gevuld met wijsheid, en genade van God was op Hem” (Luk. 2:40;SW)

Hij bespaarde hem niet de religieuze tegenstelling van Zijn Zoon zijn; de schande, het belachelijk maken, het verkeerd begrepen worden en de bespottung. Hij bespaarde Zijn Zoon niet de ontkenning, het verraad, de ontrouw en het in de steek gelaten worden door zijn vrienden. Door dit alles perfectioneerde de Vader Zijn Zoon.

“Want het behaagde Hem, om Wie het al en door Wie het al is, vele zonen naar heerlijkheid te leiden, om door lijden de inleider van hun redding te volmaken” (Hebr. 2.10;SW)

“En zelfs Hij, Zoon zijnde, leerde gehoorzaamheid door wat Hij leed. En volmaakt zijnde werd Hij voor allen die Hem gehoorzamen de oorzaak van aionische redding” (Hebr. 5:8,9;SW)

Hier is het principe: God spaart Zijn zonen niet; Hij spaarde Jozef niet, Hij spaarde Job niet, Hij spaarde Daniël niet, Hij spaarde ook David niet.

En Hij spaarde Paulus niet. Hij stond in deze vooraan. Ananias kreeg te horen:

“Ik zal hem bekendmaken hoeveel hij moet lijden ten behoeve van Mijn naam” (Hand. 9:16;SW)

God zal ook ons niet sparen, want ook wij zijn Zijn zonen.

“want vol spanning verwacht de schepping de openbaring van de zonen van God. Want aan de vruchteloosheid was de schepping onderschikt geworden, niet vrijwillig, maar door Hem Die onderschikt, in de verwachting dat ook deze schepping bevrijd zal worden van de slavernij van de vergankelijkheid, tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij hebben waargenomen dat de hele schepping, tot

nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt. En niet alleen dat, maar ook wij, de eerstelingen van de geest hebbend, ook wij zelf kreunen in onszelf, zoonschap verwachting, de verlossing van ons lichaam” (Rom. 8:19-23;SW)

De wereld om ons heen kent onze ware identiteit niet. Ze weten niet wie we werkelijk zijn: de zonen van God. Dit is voor hen verborgen. God bespaart ons niet de normale details van het leven; toch ondergaan we ze niet alleen, maar met een liefdevolle Vader – DE Vader – en met het goddelijk leven van Zijn Zoon door ons heen levend.

Een waarschuwing in verband met “lijden”

Het is van belang dat we ons bewust zijn dat we problemen *verdragen*, niet dat we ze *uitlokken*. Zeker, ieder van ons kan in *niet noodzakelijke* problemen terecht komen, als we niet onze grote wijsheid gebruiken. Velen van hen die menen te “*lijden voor Christus*” plukken gewoon de vruchten van hun dwaasheden. We moeten een niet “laten we eens in de moeilijkheden raken” mentaliteit hebben. Het doel is niet om in de problemen te raken, maar, wanneer ze komen, ze rustig te dragen.

“Wandelt in wijsheid ten opzichte van die buiten staan” (Kol. 4:5;SW)

“Indien mogelijk en voor zover het uit jullie is: houdt vrede met alle mensen” (Rom. 12:18;SW)

Soms is ons lijden ook een gevolg van onze eigen zonde. Indien onze levens God ontoren, zullen ze leiden tot het plukken van hun eigen vruchten.

“Weest niet misleid! God wordt niet bespot! Want wat een mens ooit zou zaaien, dit zal hij ook oogsten”(Gal. 6:7;SW)

We kunnen niet een roekeloos leven lijden en verwachten dat ons lijden “voor Christus” is. We moeten er aan denken dat als problemen als rechtstreeks gevolg van onze eigen onverschilligheid of zonde komen, we geen beloning zullen ontvangen voor het dragen van dat lijden; het is, op zich, de juiste beloning voor onze eerdere beslissingen en daden. Dit zaaien en oogsten moet niet gezien worden als de directe hand van God over ons, maar eerder als het gevolg van de natuurwetten van “zaaien en oogsten”. Wanneer we zondigen hoeft God ons niet in te halen om ons te pakken te nemen – onze eigen zonde zal dat wel doen.

Lijden is niet blijvend

Een ding weten we zeker: ons is rust na ons lijden beloofd.

“en aan jullie, de verdrukten, verlichting geeft, met ons, in de openbaring van de Heer Jezus van de hemel, met Zijn krachtige boodschappers” (2Thess. 1:7;SW)

Laten we, beste zusters en broeders, niet mopperen en klagen over de omstandigheden van ons leven, maar liever leren tevreden te zijn met wat wij hebben (Hebr. 13:5), en zelfs meer...

“in zwakheden, in schandelikheden, in gebreken, in vervolgingen, in benauwenissen, alles ten behoeve van Christus” (2Kor. 12:10;SW)

De beproeving waar u nu doorheen gaat zal niet altijd duren. Paulus noemt het een *“momentele lichtheid”*(2Kor. 4:17;SW). Het is tijdelijk, vergeet dat nooit. Paulus gaat voort met ons te vertellen dat het voor ons *“een aionisch gewicht van heerlijkheid”* bewerkt(2Kor. 4:17;SW).

Er is een vaak herhaalde zinsnede in de Bijbel, waarin we door middel van toepassing we een grote troost kunnen vinden: *“en het gebeurde.”* De beproeving waar u nu doorheen gaat kwam niet *“om te blijven”*, nee, *“het gebeurde”*. Het gaat voorbij.

Onze goddelijk toebedeelde afspraak met lijden is er alleen voor korte tijd.

*“terwijl jullie **kortstondig** lijden” (1Pet. 5:10;SW)*

God is in ons aan het werk

door de beproevingen van het leven

God is actief in ons aan het werk, zelfs in die omstandigheden van het leven die we het meest vrezen. Wees niet ontmoedigd. Wees niet bang. Vertrouw Hem! Rust volkomen en met vertrouwen in Zijn werk.

“Niet alleen dat, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, waargenomen hebbend dat verdrukking volharding voortbrengt” (Rom. 5:3;SW)

“Want de momentele lichtheid van onze °verdrukking bewerkt voor ons, overstijgend in overstijging, een aionisch gewicht van heerlijkheid” (2Kor. 4:17;SW)

De God Die *“alles werkt naar de raad van Zijn wil”* ziet geen uitdaging in de omstandigheden en details van het leven – zelfs niet in de moeilijke. Niets is voor Hem een obstakel – Hij is tenslotte de Almachtige God.

Daarom is er niets dat onze kant op komt dat God niet kan opnemen en maken tot een instrument waarmee onze Vader ten gunste van ons kan werken. Uiteindelijk is Hij de Meester en wij zijn Zijn Meesterwerk.

“En wij hebben waargenomen dat voor hen die liefhebben, God alle dingen doet samenwerken ten goede van degenen die naar Zijn doelstelling geroepen zijn” (Rom. 8:28;SW)

De “verdoving” van onze levens

“Ijdelheid der ijdelheden, zegt de prediker; ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid. Wat voordeel heeft de mens van al zijn arbeid, dien hij werkt onder de zon? Het ene geslacht gaat, en het andere geslacht komt; maar de aarde staat in der eeuwigheid. Ook rijst de zon op, en de zon gaat onder, en zij hijgt naar haar plaats, waar zij oprees. Zij gaat naar het zuiden, en zij gaat om naar het noorden; de wind gaat steeds omgaande, en de wind keert weder tot zijn omgangen. Al de beken gaan in de zee, nochtans wordt de zee niet vol; naar de plaats, waar de beken heengaan, derwaarts gaande keren zij weder. Al deze dingen worden zo moede, dat het niemand zou kunnen uitspreken; het oog wordt niet verzadigd met zien; en het oor wordt niet vervuld van horen” (Pred. 1:2-8;SV)

Salomo beschrijft de meedogenloze cyclus van het aardse leven. Het kan op een tredmolen lijken, een verdorven getuigenis van ijdelheid, de “rat race” van menselijk bestaan. U weet waarover ik het heb. Sommige dagen kunnen meer een verdoving zijn dan iets dat ergens op lijkt – en met alle zaken die een rommeltje worden en ongedaan blijven, loopt het er op uit dat we ons voelen als een mislukking.

Let er altijd op hoe het schijnt dat alledaagse dingen zich maar opstapelen; de dingen die gemaakt “moeten” worden of gewoon met dingen die gedaan “moeten” worden in het normale dagelijkse leven. We vinden ons terug in een oud spreekwoord “Hoe meer ik doe, hoe meer ik achter raak,” of “Hoe harder ik werk, hoe meer werk ik vind dat gedaan moet worden.”

De cyclus van het aardse leven zal meestal zwaar en moeizaam zijn; met herhalende rondjes teleurstelling, overweldigend en deprimerend. Het gevoel van nutteloosheid en falen is een bijproduct van het Adamische leven en ik vind mezelf vaker terug levend in die plaats dan me lief is. Ik geloof dat de Heer ons toestaat op het randje te leven, zodat we geen andere keuze hebben dan alleen in Hem te rusten. Uiteindelijk is al Zijn werk in ons van Hem **“Die in jullie zowel het willen en het werken werkt, ten behoeve van het welbehagen”** (Filip. 2.13;SW).

Geloof brengt ons altijd weer terug naar de plaats waar, als er al falen is, het van Hem zou moeten zijn! Want Hij is tenslotte alles wat we echt hebben en Hij is alles wat we echt nodig hebben – want is Hij niet onze Vader en de Meester van het universum?

Wanneer we zwak zijn, **dan** zijn we sterk! (2Kor. 12:10;SW). Dat is de waarheid die Paulus leerde en leefde! We neigen er vaak toe dingen “gedaan te krijgen” of “dingen niet gedaan te krijgen” door het oog van menselijke inspanning – door onze *eigen* inspanning – in plaats van door het goddelijk oogpunt van **“wij zijn Zijn werkstuk”** (Efe. 2:10). Alles wat echte gedaan wordt is niet zozeer over “wat wij doen”, of “wat wij bereikt hebben”; het is veeleer wat “voor ons” en “doorheen ons” wordt gedaan; wij zijn tenslotte het werk... **“Zijn werkstuk”**. Dus ook al *schijnen* we een mislukking, toch wordt er iets gedaan en alleen het oog van geloof kan dat zien!

Het menselijk oog schijnt altijd de oplossing en overwinning te willen zoeken in “dingen”, in “omstandigheden” en in “toestanden”. “Als die nou maar zouden veranderen,” zo denken we, “dan zouden we ‘succes’ hebben.” Maar God is bezig om *ons* in “de dingen”, de “omstandigheden” en in de “toestanden” te veranderen, zodat wat ook de toestand is waarin we ons kunnen bevinden, we het ware leven en de ware vreugde en tevredenheid in Hem kunnen vinden (Filip. 4:11).

Hoe vaak vergeten we dit en worden we terug getrokken naar “de dingen”, “de omstandigheden” en naar de “toestanden”. Het is in een fysieke wereld niet makkelijk om met geloofsogen te zien. Onze levens kunnen voor ons een totale ramp schijnen; op het punt van volkomen instorting. Het “gras is groener aan de andere zijde” syndroom is zo echt in onze harten. “Had ik maar,” wat zou dat een verschil zijn. En dan, wat komt er nadat we echt krijgen dat we denken nodig te hebben? Dan krijgen we weer een nieuw “Had ik maar ...” om het eerste te vervangen. We moeten ons hierdoor niet in de maling laten nemen; het is alleen maar die meedogenloze cyclus van Adams oude zoektocht naar de zin in het leven. We moeten onszelf steeds aan deze waarheden herinneren.

Ik denk vaak aan dit vers:

“En het benauwt David zeer, want het volk zei hem te stenigen, want de ziel van heel het volk was bitter, elk vanwege zijn zonen en vanwege zijn dochters. En David bemoedigt zichzelf in JAHWEH, zijn Elohim” (1Sam. 30:6;SW)

“En het benauwt David zeer,” maar “bemoedigt zichzelf in JAHWEH, zijn Elohim”.

We moeten leren te doen wat David deed. Ik kan u niet zeggen hoeveel malen ik me zo ontmoedigd heb gevoeld, op het punt de handdoek over ALLES heen te gooien; maar dan vertelde ik mijn hart die dingen die mijn Vader mijn leerde op mijn reis met Hem.

Laten we, terwijl we door deze “verdoving van onze levens” heen gaan, ons herinneren dat God in Zijn goedgunstigheid er voor heeft gekozen dat wij “Zijn werkstuk” zijn. Er is, in Zijn goddelijke werkzaamheid, iets heerlijks dat niet vergeten zou moeten worden, maar dat vaak wel is. Wat is dat? Het is omdat God ons heeft gekozen, we daarom: dwaas, zwak, slecht en veracht zijn (1Kor. 1.27). Gods werk in Zijn uitverkoren vaten wordt vaak niet (of is het “nooit”?) bereikt door een grootschalige manier van productie die de aandacht richt op Zijn vaten. Hij gebruikt het dwaze, zwakke, slechte en verachte. En prijs God, we voldoen aan de eisen! Ik in het bijzonder!

Zijn onomkeerbare schaduw

“Al het goede geven en ieder perfect geschenk is van boven, afdalend van de Vader van de lichten, in Wie geen verandering is of een schaduw van omkeer” (Jak. 1:17;SW)

Dit vers bevat een van mijn favoriete beschrijvingen van Gods aard en karakter. Niet alleen is er in onze Vader “geen verandering,” Hij is altijd consequent en betrouwbaar, zonder de minste variatie van Zijn trouw, nee, zelfs Zijn schaduw is onomkeerbaar.

“geen ... schaduw van omkeer”

Onze Vader is zo standvastig en onwankelbaar, dat Hij niet alleen niet van Zijn trouw af te krijgen is, maar er is zelfs niet de minste beweging van Zijn schaduw.

Dat is nog eens betrouwbaarheid!

“Want de Schrift zegt: iedereen die in Hem gelooft zal niet beschaamd worden” (Rom .10:11,SW)

Op de juiste tijd

“want op onze tijd zullen wij oogsten...” (Gal. 6:9;SW)

“Op onze tijd” – schrijf of druk het op een vel papier en hang het aan de muur!

*“Alles heeft een bestemden tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd”
(Pred, 3:1;SV)*

Er is voor alles een tijd! Zelfs zij die niet bekend zijn met de Bijbel kennen dit van het beroemde liedje van de Byrds uit 1965, “Turn, turn, turn.” Het was overgenomen uit het boek Prediker.

Ja, voor alles is een tijd en er is er ook een voor oogsten. We zullen op de juiste tijd oogsten!

“Maar als wij het goede doen zouden we niet moedeloos mogen zijn, want op onze tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen” (Gal. 6:9;SW)

Laten we het goede doen, laten we niet verslappen. Dan zullen we op het juiste moment oogsten.

Hertenjachtseizoen

In Pennsylvania is de eerste dag van de hertenjacht iets heel bijzonders. Het lijkt wel een soort nationale “vakantie” te zijn, want zelfs de scholen zijn gesloten. Ze tellen in grote verwachting de dagen af. Toch komt er een tijd die veel grootser is dan de hertenjacht: het goddelijk oogstseizoen – *“op de juiste tijd.”* Hoewel je het niet op je kalender kan zetten – het staat op de goddelijke kalender – zullen we, als we niet verslappen, op de juiste tijd oogsten.

“De juiste tijd” – hang het aan de muur!

NASCHRIFT

Ik wordt op een grootse manier klaargestoomd

Door Martin Zender

God stoomt me op een grootse manier klaar. Dit is uiteraard niet erg, maar in de tussentijd doet het wel pijn. Het enige dat me er doorheen sleept is het bewustzijn dat dit Gods manier van werken is. Dat “klaarstomen?” Het is het David en Goliath syndroom.

Ik ben omringd met kerken die miljoenenbudgetten hebben. Ik rij langs enorme bouwplaatsen en ik denk: “Hmm, er komt zeker een luchthaven,” of “Hmm, dat wordt nog eens een winkelcentrum!” of “Hmm, ze leggen zeker de fundamenten voor een pretpark!” Het is pas later dat ik het kruis zie en het onontkoombare “Toekomstig thuis van de Heldhaftige Baptisten Kerk van de Heilige Drie-eenheid van Rome en Babylon.”

Dan denk ik; “Moeder van Abraham! Weer zo’n mensgemaakt instituut dat de afvalligheid verspreidt via liederen en interpreterend dansen. Een ander bastion van georganiseerde religie dat Christus’ offer teniet zal doen en de mens vergoddelijken als de scheidsrechter van zijn eigen redding, terwijl men echt kleverige en heerlijke donuts serveert – met kleurrijke vruchtenhagelslag.

Het is gemakkelijk hiervoor pissig te worden op God, zeker wanneer ik elke maand worstel om mijn buitensporige levensstijl te kunnen bekostigen, zoals verwarming, water, elektriciteit en voedsel. Ik stond in de Wall-Mart en debatteerde echt minuten lang of we nu merk- of merkloze vuilniszakken zouden kopen. Heb ik al gezegd dat ik een van de weinige mensen op de planeet ben – op de planeet! – die het echte evangelie van God en de heerlijke uitkomst van oneindige genade verkondig? Als ik dat nog niet deed, dan was dat een behoorlijke misser.

Dus roep ik het uit naar God: “Wat doet U nou, God? U voorziet Uw vijanden van miljoenen en miljoenen dollars om Uw Naam te beschadigen en Uw kruis te vernederen, terwijl tegelijkertijd de man die U heeft aangesteld om Uw doelstelling te verkondigen laat staan in de Wall Mart en feitelijk staat te zweten over wat hij kan uitgeven aan vuilniszakken? Waarom, God, WAAROM?”

En toen kreeg ik het door: het David en Goliath syndroom. God moet me aan het voorbereiden zijn op iets heel erg groots. Hoe weet ik dat? Hij maakt Goliath groter en groter. Hij bewapent hem met steeds grotere en scherpere zwaarden. Hij maakt zijn buik dik, laat zijn spieren zwellen, breidt zijn kledingkast uit en legt vaste vloerbedekking in zijn trainingshallen.

Ik kies in de tussentijd voor de merkloze vuilniszakken. Maar er is één ding dat ik vergeten ben. O, het is maar een klein detail dat iedereen over het hoofd zou kunnen zien: de olifant in de woonkamer!

David wint!!

Ik word klaargestoomd en dat gebeurt ook met Goliath, op grootse wijze.

Alleen onze verandering zal ons bestaan rechtvaardigen

Niets zichtbaars beschermt ons. Niets zichtbaars beveelt ons aan bij wie dan ook. We dragen nauwelijks voldoende kleding. We leven voor voedsel en water en licht en warmte. Onze autos zijn oud. De leden van de kerk waartoe wij behoren zijn verspreid tot in de vier hoeken van de wereld. Geen organisatie eist ons op.

Wij zijn nu het tegengestelde van wat we zullen zijn.

De wereld heeft ons al tien maal ingehaald. Nu honderd maal. We verliezen de race van het leven.

Dit is het David en Goliath syndroom. Het is God Die zeker stelt dat wij het tegendeel schijnen van wat we zijn. Wanneer we tenslotte worden waarvoor we bestemd zijn, zal het universum halt houden en (eindelijk!) uitzien naar de bekendmaking van Gods genade en kracht.

Rodney Dangerfield kreeg geen respect. Hij zou geprobeerd hebben lid van het lichaam van Christus te zijn in een tijd van afvalligheid – niet Christen, maar een lid van het Lichaam van Christus. Christenen zijn rijk en populair, terwijl leden van Christus' Lichaam arm zijn en veracht. De meesten twijfelen er aan of ze ooit anders dan misleid zullen worden.

Al ons wapentuig is nu onzichtbaar – Efeze, hoofdstuk 6. Voor de wereld zijn we naakt. Alleen onze verandering zal ons bestaan rechtvaardigen.

Clanging Gong News

Vol. 1, No. 13 (2009)

